

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 42. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm2543.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sigurd og Brynhild.

De Talende.

<i>Sigurd,</i>	Søn af Sigmund.
<i>Hjordese,</i>	hans Moder.
<i>Thora,</i>	Hakons Datter, en dansk Prindsesse.
<i>Brynhild,</i>	Datter af Budle Hunekonge.
<i>Odrun,</i>	hendes Søster.
<i>Gjuka,</i>	Konge i Frakland.
<i>Grimhild,</i>	hans Dronning.
<i>Gudrun,</i>	deres Datter.
<i>Gunnar,</i>	
<i>Hogne,</i> }	deres Sønner.
<i>Guttorm,</i>	
<i>Fafner,</i>	
<i>Regin,</i> }	Sønner af en Jotun Hreidmar.
<i>Yrpa,</i>	Thorgerd Hørgabruds Søster.
<i>Herman.</i>	

Første Samtale.

Leire Skov.

Sigurd.

Hvad vil du mig? du brede Egetop!
Hvad heller du, som bryder stærke Grene,
Du brusende! jeg kender ei jert Maal,
Og underligt til Sjælen dog det mæler.
Hvi tuder du, graabenet Ulv, saa høit?
Hvi skrige saa de sultne Odins Fugle?
De sultne — ja, nu veed jeg det tilfulde,
I kræve Brad hin varme af min Haand,
Og jeg er skyldig eder det at unde;
Ja skyldig vist, thi mange Vintre led
Fra Stunden, da min Faders røde Aadsel
Med Tand og Klo I søndersled, og end
Ei Blodet af hans Banemand I suged.
Hvi har jeg nølet? er vel Armen svag,
Og klapper Hjertet mig i Liv af Rædsel?
Du veed det, Drauge! høie Guder! I
Er Vidner, at før denne Morgen gryed,
Min Faders Navn var mig en fremmed Lyd,
Og Leirekongen kaldte jeg min Fader.

Men nu, med Sol og Maane vil jeg vandre,
Og naar det mørknes, skal mit Øies Ild
Mig lyse gennem Skov og over Hede
Til jeg ham finder, Sakslands fule Drot,
Og han skal sande, naar ham Sværdet deler,
At der er Liv i Volsungætten end.
Men Sværdet! — ak, end aldrig har det hamret
I tunge Balg min Lænd, som usel Træl
Jeg kun en Bue veed mod Hjort at spænde,
Og ramme Ulven med det lette Spyd.
Ak, jeg har sovet, Barn jeg kun har været
Til denne Dag, jeg gik i Ledebaand,
Naar Sværd jeg kræved, rakte Man mig Keppen,
Og taalig red jeg paa den, red til Hel,
Men nu er ogsaa Barndomstiden omme,
Paa anden Hest jeg Valhal vist skal naa.

Regin.

Hvi raaber du saa høit i Skoven her,
Som om du vilde Stormen overbyde?

Sigurd.

Det vil jeg ogsaa, jeg er mer end den,
Den bryder Eg og løfter høie Bølger,
47Men farer kun, naar fule Thurseørn
Med Vinger slaar og stilles naar han hviler.
Jeg Størke har til Eg og Jord at ryste,
Den er min egen, virker, naar jeg vil,
Thi fri jeg er af Asarod oprunden.

Regin.

Hin gamle Ørn du ei maa skælde saa,
Og ikke saa med egen Størke prale,
Var det dig selv, som med din Vinge slog,
Og Vinden reiste, som nu i dig suser?
Dog, ung du est, og end ukiendt med Livet,
Ja det mig tykkes fast, som om i Dag
Du mærked først, at der er Liv i Kroppen.
Ei underligt, at Kilden sprudler saa,
Da nys den brød med Magt igennem Jorden,
Men siig mig dog, du vakkre Ungersvend!
Hvad Forsæt har du alt i Dag undfanget,
Og avlet og opfostret, thi ret vel
Jeg mærker, det har faaet tidlig Manddom,
Denstund det mæler alt saa høit og djærvt.

Sigurd.

Hvor kan du spørge? er du ei den Samme,
Som mig i Morges lærte store Sagn
Om mine Fædres Manddom, og om Sigmunds
Min Faders Drab, og mener du, at Sol
I Morgen mig skal finde her i Leire?

48*Regin.*

Hvor da?

Sigurd.

Veed jeg vel det? ei lange Vei
Til Saksland kender jeg, men dog jeg dristig
Vil følge efter sultne Ravnes Skrig,
Ei vise de mig vild, de tørste
Alt efter Linges sorte Hjerteblood.

Regin.

Du er ei raadvild, men du maa betænke,
At der er langt til Saksland, dine Ravne
Med tørre Munde ei kan flyve did,
Og hvis du underveis skal give
Dem alt det Blod, de tørste efter,
Du kommer neppe did, mens du kan gaa.
Dog, kom du der nu end, du ei maa glemme,
At der er langt til Linges Hjerteblood,
At baade Staal og Ben og Kød maa skæres,
Før du betale kan dit Følgeskab,
Hvorned vil du vel det udrette?

Sigurd.

Hvorned? hvorned vel, uden med et Sværd,
Med Den, som bryder Ben og kløver Brynjer?

Regin.

Hvor har du det? mig tykkes ei ved Lænd
Det hænger, saa som Kæmpesæd mon være.

49 Sigurd.

Vil du mig spotte, Dværg! hvad Møie
At faae et Sværd, naar Man har Kraft og Mod?
Du har jo et.

Regin.

Ja, jeg, men ikke du.

Sigurd.

Saa ræk mig det! jeg har ei Tid at nøle.

Regin.

Ja række! mener du kanske, at det
Er fløiet mig saa i den aabne Haand?
Nei, mange Dage, mange halve Nætter
Jeg svedet har ved Ambolt og ved Ild,
Før jeg det fik med Konst og Kløgt udhamret,
Og Hjaltet er af drevent Guld, en Skænk
Saa herlig ei til ukendt Drot Man rækker,
Ei før Man veed hvordan han Gaven lønner.
Hvad giver du mig vel for dette Sværd?

Sigurd.

Hvad give? gro'r her Guld i Skoven?
Naar Hundings Arv jeg skifter, kom da kun!
Og hundredfold jeg skal dig Sværdet lønne.

Regin.

Ja naar! Men Hundings Sønner ere Kæmper,
Det veed ei ene jeg, det veed al Nord,
Og selv din Fader det paa Valen sanded;
50Hvad ikke jeg og hvad slet Ingen veed,
Er derimod, hvad du engang kan vorde;
Men æde dine Ravne nu dig selv,
Hvad faar saa jeg for Guld og Møie?

Sigurd.

Du nævned mig min Faders Banemand,

Du tændte i mig Hevnens stærke Lue,
Du er og skyldig da at give mig
Hvad der kan køle den: det kolde Staal.

Regin.

Nyfigen var du, jeg dig Sagn fortalte,
Som Man for Løiers Skyld fortæller sligt;
Jeg sagde dig, du var en Søn af Sigmund,
Fordi mig tyktes det var sært at du
Ei skulde vide hvem din Fader var.
At ægge dig til Hevn, det var et Indfald,
Som jeg vist aldrig fik, det er jo Noget,
Som kommer ikke mig det mindste ved,
Hvis du har Lyst, saa reis, og nu Godnat!
Mit Sværd er ei tilfals for Løfter.

Sigurd.

Men dog for Størke mener jeg, og fluks
Med Magt jeg tager det, hvis ei du giver
Det hid paa Stand.

Regin.

At røve fremmed Mand
I Skov, ei hædrer storlig Kongesønner,
Men vil du være Røver, nu velan!
Saa er det her, vor Størke er ei lige.

Sigurd.

Ret saa! giv mig hvad Navn du vil,
Naar kun du giver Sværdet! Selv fra Odins
Den høie Lænd jeg rev det, om mig ei
Et andet undtes. Ser du, som jeg hugger
I denne Eg, saa skal jeg hugge til
Paa Linges Isse, trods om den kan holde.

Regin.

For dette Sværd den holder nok, thi se!
Det sprang jo sønder mod den haarde Bul.

Sigurd.

Det sprang! det var et Sværd som du er Mand,
Det burde jeg betænkt.

Regin.

Ei maa du laste
Mit Sværd, om end du laster mig;
Thi sandt er det at sige, intet findes
I Nordurlande, gjort af Mandehaand,
Som lignes kan ved det i Haardhed, Størke,
Og er din Arm til saadant Sværd for stærk,
Du ikkun sent vil finde et, som holder.

Sigurd.

Usalig er jeg med min Størke da,
Hvi skænke Guder ei med den og Vaaben,
Som taale kan at bæres høit i Luft
Og falde tungt?

Regin.

Ja, skæld du kun

Paa Guderne, de har fortjent det ærlig,
Om ei just denne, saa en anden Gang,
Men ellers var det mig som burde skælde,
Hvorned betaler du mig nu mit Sværd?

Sigurd.

O tal ei mer om Sligt, men est du kløgtig,
Da raad nu paa min Vaande Bod!

Regin.

Ja, her det gælder udi flere Maader,
At dyre ere gode Raad og tit
De kun betales ilde. Dog, din Manddom
Har rørt mit Sind og slig en Kæmpes Hjelp
Som du, er og mig selv nødtørftig.
Kom! lad os sidde ned paa denne Sten,
Og medens Solen sættes, jeg en Saga
Dig vil fortælle, kan vi enes da,
Jeg stræbe vil dig gode Raad at kende.

Sigurd.

Hvortil den Nølen? siig mig hvad du veed!
Begær for Raadet Alt hvad jeg kan evne,
Og det skal vorde dit. Kun snart, kun snart!

Regin.

Med Sværdet var jeg snar, fordi jeg vidste
Du kunde taget det, jeg er lidt sen
Med Raadet, thi det har jeg sikkert,
Og kom du end til Leiet, hvor det er,
Du fandt det derfor ei. Du haster!
Hvorfor? Du er jo ung endnu, og først
Naar du har Vaaben, er det Tid at haste,
Men Vaaben faa'r du ei af mig,
Hvis ei med Ro du vil min Saga høre.

Sigurd.

Velan! jeg maa vel høre, saa fortæl!

Regin.

Min Slægt og din er ei saa lidt adskillig,
Og Venskab var kun sjelden dem imellem;
Du stammer ned fra Asamanden Odin,
Om ham, den onde Fjende af min Slægt,
Er Sagnet, jeg hans Ætmand vil fortælle.

Sigurd.

Om Odin vil du tale Ondt, du Jotun!
Kan jeg da høre dig?

Regin.

Det veed jeg ei,
Men høre maa du, om du Raad vil have.

Det var da Odin og hans arge Svende,
De ginge langs med Elv, og som de gik,
De saae en Odder ligge der paa Bredden,
Det var min Broder, han i Fiskeham
Sig skemted tit i disse Vande.
Vor utro Frænde, Loke Laufeis Søn,
Var og med Odin, og det er hans Gammen

At virke Ondt; han tog en mægtig Sten
Og knusede med den min Broders Hoved;
Det var en Lyst for gerrig Asaflok,
At stjæle Bælgen fra den døde Jotun,
Men Loke stundom husker hvem han er,
Han lokked Odin til min Faders Gaard,
Indbildte ham, han var hos sine Venner.
Da pralede han storlig over Bord
Af Kæmpeværket, som han havde drevet,
Men vi med Hænder bandt den Asaflok,
De maatte love Odderbælg at fylde
Med røden Guld, og med den samme Malm
Hvert Haar bedække. Guld har Aser ei,
De altid maa det stjæle eller røve,
Og Loke gik afsted, og kom igen
Med Dværgen Andvars Skat. Vi reiste
Nu Odderbælg paa Fod og fyldt den blev
Og dækket med; men som nu Hreidmars Øie
Paa Asamænd og Bælgen vandred om,
Det fandt en fager Ring paa Odins Finger,
Paa Bælgen og et utildækket Haar,
Det maatte Ringen skjule, Odin nødig
Den vilde mistet, og den fule Troid
Med sære Runer den forheksed saa,
55At Hreidmar den til Bane skulde vorde.
Vi kunde dræbt de Nidinge, men dog
Vi lod dem gaa, for ei vor Ed at bryde.
Fra denne Stund min Broder Fafner gik
Omkring med sære Tanker, Odin voldte
At Fadermord kom ham i Hu.
Jeg raadte ham, som det en Broder sømmed,
Men han det agted ei; thi der han nu
Vor Fader havde dræbt og Guldet ranet,
Han undte mig dog ei det mindste Gran,
Men flygted ud paa Gnytas vilde Hede:
I Ormelignelse han ruger der
Alt over Guldet, kun forgæves
Jeg efter Faderhevn og Fædrearv
Har hidtil tragtet. Vil du nu mig love
At dræbe Fafner, med mig Guldet dele,
Saa vil jeg kende dig et Raad.

Sigurd.

Ei løi du, Regin, dyrt var Raadet.
Om høie Odin har jeg Nid og Løgn
Nu maattet høre, det var værst Betaling;
Thi gerne vil jeg dræbe lede Orm
Og hver en Jotun, og af Guldet
Du tage maa alt efter Lyst.
Men siig nu snarlig, hvor er Sværdet,
Som i min Haand kan virke slig en Id?

56 *Regin.*

Kun eet jeg veed, det skænked Odin
Til Sigmund fordum, og dets Navn er Gram,
Men ei det findes mere over Mulde:
Din Moder grov det dybt i Jord og brystet
Det er itu, kun Een har Magt og Kunst
Til det igen at sammensmede,
Og det er mig. — Saa gak nu fluks
Hen til din Moder, søg det prude Vaaben!
Men nævn ei mig, og siig ei, at du veed
Hvo der har Kløgt til Sværdet at helbrede!

Sigurd.

Jeg iler hvad jeg kan, bliv her imedens!

Regin.

Saa stander jeg da nu ved Maalet snart,
Som gennem mange Aar jeg higed efter.
Kun Gram kan Fafner dræbe og kun Een,
Kun Sigmunds Søn det mægter kæk at løfte,
Der ganger han. Paa haarde Ambolt snart
Af Jernet jeg skal røde Guld udhamre.
Min Broder fældes, — ei for Broder han
Sig kender, og hans Drauge jeg forsoner
Med Blod af Odins Æt.

57

Fruerburet.

Hjordise.

Har endnu Ingen set min Sigurd?
Det mørknes alt, og fra den aarle Morgen
Han ei har været udi Kongens Gaard,
Det er imod hans Sæd, han ei allene
Saalænge pleier løs at vanke om,
Og hele Dagen klemtes jeg om Hjerte,
Men allermest, da Solen skred i Hav.
Sig bæres for, at noget Ondt har rammet
Min Elskede, min Eneste, i Skov.

Thora.

Ei maa du, Dronning, saa med Frygt dig ængste;
Din Sigurd gangen er at bede Dyr;
Jeg selv ham saae i Morges ryste Spydet,
At kaste det i Luft, som er hans Sæd,
Og gribe det med Snilde. Efter Hjorten
Og Ulven er han drevet dybt i Skov,
Ei før ved Solesæt han mindes Tiden,
Og med den tunge Byrde gaar han mere sent.

Hjordise.

Du vil mig trøste, mægter det dog ikke,
Jeg veed, hvad som forborgent er for dig,
Den tunge Lov, der over Slægten hviler.
For Intet ei jeg stævned hid til Nord,
58Ei kunde jeg i hine Egne dvæle
Hvor mig Uvætter tyktes overalt
Til Undergang den stolte Slægt at lokke,
Og dog det rinder mig saa tit i Hu,
At Norner bygge over alle Lande,
Og at forgæves kun jeg skjuler mig.

Thora.

Der er din Sigurd, glæd dig nu! Men se!
Han har ei Vildt, han haardelig fremfarer,
Og bær i Haanden Hælvten af et Sværd,
Hvor Øiet tindrer over røden Kind!
Jeg frygter selv at noget Sært er hændtes.

Hjordise.

Ja visselig.

Sigurd.

O, siig mig snarlig, Moder!
Hvor dulgte du min Faders gode Sværd?
For længe har det hvilet under Mulde.

Hjordise.

For længe? nei, desværre alt for kort,
Hvis nu igen det skal i Daglys vandre.
Men hvem har i en ulyksalig Stund
Fortalt dig Sagn om Gram det jordede?
Hvad agter du med Sværdet at udrette?

Sigurd.

Min Fader vil jeg hevne, og ved Daad
Bevise, at jeg er af Volsungætten.
Hvi dulgte du mig, Moder, saa min Æt?
Hvi dulgte du min Faders Sværd i Jorden?

Hjordise.

Just for at dine Ætmænd kunde sige:
De stammede fra Volsung. Stand ei saa,
Som om du bied kun paa Sværdet,
For dig at skynde fra min Favn
Til Undergang! o, kom og sid
Paa Hyndet! nu du Alt skal vide.
Betænk dig ei, men kom! maaske
For sidste Gang du sidder hos din Moder.

Sigurd.

Min Tid er knap, mit Ærende er stort,
Men nægte maa jeg ikke hvad du beder.

Hjordise.

Ei mene du, det Kvindeblødhed er,
At jeg for dig din Æt og Sværdet dulgte;
Ei var din Fader blød og dog i Døden
Han som Hjordese bød mig vogte Gram.
Sig onde Magter have sammensvoret
Mod Slægten, true den med Undergang:
Sinfjotle sprang af Edderdrik isønder,
Og Helge sank for Odins eget Spyd.
Jeg svanger gik med dig og gamle Sigmund
Nu tyktes vide, du blev sidste Søn,
Paa dig han byggede et tvivlsomt Haab,
Og jeg i Lund de høie Norner spurgte,
Med Sorg og Gammen fyldte Svaret mig;
Thi stor Bedrift og prisomgærdet Minde
Forkyndtes dig, men Slægten Undergang,
Hvis Gram du fik i Hænder nogensinde.
Den høie As til Frelse for sin Æt
Har Sværdet brudt, evindeligt forbandet
Den Haand, som heelt det række vil i din!
O, grib et andet! bær det høit med Kraft!
Og jeg skal glædes.

Sigurd.

Du din Søn vil spotte,
Thi sikkerlig du veed, at intet Sværd,
Foruden Gram, kan taale, jeg det svinger.

Hjordise.

Jeg ahned det, men vidste det dog ei,
Og mangen søvnløs Nat det mig har voldet.
Det pinte mig at se dig uden Daad
Hendøse Livet, og dog ei jeg turde
Dig række Sværd, ei sige dig din Æt.
Din Størke saae jeg og jeg frygted saare
At vække Attraa i din unge Sjæl,
Som ei jeg kunde, ei jeg maatte stille.
Nu er den vakt og dobbelt er min Kval.

Sigurd.

Og kan du dig et Øieblik betænke?
Og vil du at naar Fremtids Skjalde kvæde
Om Volsungers Idrætter, da de skal
61 Din Søn, som eier baade Mod og Størke,
Benævne Fætten i den prude Æt!
Er det ei bedre, den forgaar med mig,
Og hæderfuld igennem mange Aldre
Med den jeg lever udi Skjaldes Kvad,
End at i mig, mens end jeg Livet frister,
Den skal med Skam og Skændsel undergaa?
O, jeg besværges dig ved Valhals rige Guder:
Lad Gram opstande af det sorte Muld!
Det skænkedes til Kamp mod sorte Jetter,
Og til at straale vidt i Dagens Lys.
O lad mig snarlig det i Haanden veie,
Og virke med det, som jeg kan og maa!
For Skæbnen raade da de høie Norner!

Hjordise.

Din Tale rører mig til Sjælen, Søn!
Og vidste jeg — Dog nei, det hjælper ikke.
Desuden, Sværdet er jo brudt.

Sigurd.

Kan det ei sankes, er mig Lodden kastet,
Og til at bide mig ved Hjerterod
Behøver det vel ei at sammenføies.

Hjordise.

I høie Aser! og min Sigmund, du!
Tilgiver mig! jeg er jo Sigurds Moder,
Og kan ei stride mod mit eget Blod.
Du fanger Sværdet, Sigurd! kun en Ed
62 Enddog jeg veed, at Eder lidet mægte
Mod Norners Lov, en Ed du sværge maa,
At ei du gange vil paa Gnytas Hede,
Ei drage Sværdet der.

Sigurd.

Det kan jeg ei.

Hjordise.

Det kan du ei! saa er da Haabet ude,
Saa er du viet alt til Undergang!
Ei kan jeg standse Strømmen, som dig river,
Det ser jeg grant, men kaste dig deri,
Det kan jeg endnu mindre. Vrede Norner,
Som i det Mulm jeg konstig om dig væved
Dog skænked dig et ulyksaligt Lys,

Og mægte vist at gennembryde Mulmet:
Det lette Muld, som hviler over Gram;
Men jeg i Værket være vil uskyldig.
Ei bede du mig længer, elskte Søn!
Jeg kan, jeg vil, jeg maa ei række Sværdet.

Sigurd.

Du vil det ei! maaske du kan det ikke.
Nu vel! jeg ganger og om end jeg skulde
Med Negle grave Jorden milevidt,
Saa vil jeg finde Gram, hvis ikke,
Da har du set mig, Moder, sidstegang.

Hjordise.

Og finder du det, gak da aldrig mer
63For mig at staa! din rædselsfulde Gammen
Den vilde mer end dræbe mig.
Saa kom da nu, min Eneste! min Søn!
Og kys mig sidste Gang! og naar i Valhal
Du møder Sigmund, naar han vaander sig
Ved Synet af den lange Volsungbænk,
Som nu maa evig stande tom og øde,
Hvor nederst du til Ragnarok maa sidde;
Da siig ham, om han ikke alt det veed,
Jeg er uskyldig.

Sigurd.

Kære Moder! ti!
Hvis jeg var Konning over Verdens Hælvte,
Og du mig bad at gange bort fra Land,
Hvis alt det Guld, som er i Drotters Sale,
Var mit, og du mig bad det sænke ned
I Isefjord, jeg gjorde det med Gammen;
Men her det gælder, om jeg ned til Hel
Skal stødes mellem Nidinge og Jetter,
Hvad heller jeg ved Faderhevn og Daad
Skal købe mig en Plads paa Odins Bænke:
Langt heller vil jeg mangle Søn ved Side,
End at min Fader skulde savne sin,
Hvis høie Norner har det saa beskikket.
Da ei du vil mig se med Gram ved Lænd,
Saa sees vi aldrig mer, Farvel!

64Hjordise.

Farvel, min Søn! saa gerne Hjertet vilde,
At vel du foer, men ak, du farer ilde.

O Thora! du har kunnet sidde taus,
Hvad vilde jeg ei givet for din Lykke!

Thora.

Din Vinding var ei stor, om og
Vi Hjerte skifted. Mener du det kvæger,
At have Øre kun og ingen Mund?
Og piner Sorgen mindre, naar den lukkes
I Hjertet ind, end naar i stadig Strøm
Den gennemfarer og i Ord udrinder?
Vel maa det tykkes dig en ringe Trøst,
At Sigurd laa dig engang under Hjerte
I lange Maaneder, og dog var Den
Vel til paa Jord, som gerne Livet vilde
Hengive, for at være ham saa nær
I korte Timer. Men, du Prude! siig!

Hvad er paa Gnytas Hede? hvorfor skifted
Dit Aasyn tvende Gange Lød,
Da Sigurd ei dig Eden vilde sværge?

Hjordise.

Hvad nytter det, at onde, svare Sagn
Jeg tynger paa dit arme Hjerte, Thora!
Hvi vil du at jeg briste skal af Kval,
I det fra egen Læbe jeg maa høre
65De Navne, som jeg gyser, gruer for,
Naar jeg dem ser i Tankens dunkle Hvælving?
Dog, snart min Tid er omme, det er godt,
Jeg dør, før Tidende mig bæres
Om blodig Strid imellem høie Frænder,
Om Asaslægtens Undergang paa Jord.
Vil end du høre, skal jeg Sagn fortælle.

Thora.

Ei veed jeg selv min Villie, jeg gruer
Ved Tanken om, at dine sanddru Ord
Kan brænde Saften ud af Haabets
Den tynde Kvist, som bærer Ønskets Fugl,
Og dog, om Sigurd maa jeg Alting vide.

Hjordise.

Saa hør da! men jeg føler mig for svag,
Det hele Sagn at mindes og fortælle;
Eet mindes jeg, det ganger ei af Sind.
Paa Gnytas Hede ligger Ormen Fafner,
Og ruger over høie Dynger Guld,
I Dyngen er en Ring, til den er knyttet
Forbandelse, og hver dens Eiermand
Maa sørgelig af Slægt og Ven forraades.
Ja otte Konger, mangen Kæmpe bold
Maa falde, før den onde Lov er ude.
Selv Odin har Forbandelsen stadfæstet,
Som første Eier, Andvar gav den med.
66Ei vidste han, at sine egne Ætmænd
Han skabte Undergang.

Thora.

Hel grueligt!
Men hvorfor, Kære, sagde du ei Sigurd
Den onde Lov? og hvis han maatte did,
Hvi vared du ham ei for Uheldsringen?

Hjordise.

Det nytter ei, thi den jo Ringen har,
Som Eiermanden dræber; og desuden
Hvor kunde jeg vel dengang Saadant mindes?
Maaske, jeg veed det ei, maaske det kunde
Dog hjælpe, gid han var her end!

Thora.

Jeg løber gennem Skov og over Gærde
Og Midnatstimen skal mig ei forfærde.

Skoven.

Sigurd.

Her stander jeg i Skovens tause Nat,
Og vender mig mod Verdens fire Hjørner;
Hvor findes Sværdet? hvilken Vei og Sti
Kan lede mig til Høien, hvor det hviler?
67Saa tit jeg hørte, at en blaalig Lue
Om Nattetide blusser op fra Jord,
Hvor Malmet vogtes af de Dødes Drauger.
O, kunde Øiet finde sligt et Skin,
Da var jeg glad, og uden Frygt jeg vilde
Med Draugen brydes, gange gennem Ild;
Men Intet ser jeg, Intet uden Mørke.
O, vilde dog en Fugl sin Stemme røre!
O, vilde dog en Ulv med hæse Glam
Mig kalde til en Side! Her jeg stander,
Som om min Fod var groet fast til Jord;
Ei tør jeg fløtte den, thi onde Magter
Kan lede mig fra Skatten, som jeg søger.
Ak, Odin! Dog, det hjælper ei min Bøn
Til dig at vende, du kun ser paa Slægten,
Og ei paa mig; jeg og i Dag
Dig vist fortørned. Høie, strænge Norner!
Min Moder sagde, det var eders Værk,
At store Sagn om Gram jeg fik at høre.
O, er det saa, da hjælper mig af Nød!
Jeg villig under eders Dom mig bøier.
Hvad rasler hist? det er den første Lyd
Jeg hører, det er Tegn fra Norner,
Og følge vil jeg.

Yrpa.

Hvad er det,
68Som skygger over mig og Tornen?
Af Alder er mit Øie dumt, jeg ei
Kan se. Est du et Levende, da svar!

Sigurd.

Jeg er en Mand, men hvem er du?

Yrpa.

Jeg er en gammel Kvinde, og hvis ikke
Mit Øre slaar mig feil, du vist
Er Sigurd, Sigmunds Søn, af Volsungætten.

Sigurd.

Det er jeg, Kvinde! du har Kløgt,
Du kan vist Bod min Vaande raade.

Yrpa.

Du leder om et gammelt braaddent Sværd,
Ei saae jeg det, thi dumt var alt mit Øie;
Men lydhør er jeg; da det faldt i Jord,
Jeg Klungen hørte og jeg end den hører,
Thi det i Jord har ingen rolig Søvn.
Vil du mig følge, Ungersvend, til Høien?

Sigurd.

Til Midgards Ende og til Jotunheim
Jeg følge vil, naar mig kun Sværdet lønner.

Yrpa.

Saa kom da fluks!
Ei Tjørnebusk,
Ei gamle Stub,
Dig stille maa.
69Der gaaer min Vei,
For jeg er blind,
Men følg kun med!

Saa! hurtig frem!
Lad sove de Drotter
I gyldne Sal,
Du springer hel kæk
Paa Stub og paa Sten;
Din Idræt lønnes,
Det bedste Sværd
Du snarlig veier
I Kæmpehaand,
Og stor Bedrift
Du virke skal,
Og vorde berømt
Som Fenris Ulv.

Sigurd.

Hel trang er Veien over Stub og Sten,
Men siig mig, Kvinde, du som eier Kløgt,
Er onde Lov da ei til Sværdet bundet?

Yrpa.

Saa var det vel, og mangen Jetteisse
Det kløved alt, men det er snart forbi,
Naar du har Fafner dræbt paa Gnytas Hede,
Da følges Sværdet af hin bedste Lov.

70Sigurd.

Skal ei jeg frygte Gnytas nøgne Hede?

Yrpa.

Ei skal du det!
En Bunke af Guld
Du fanger der,
Og siden Kys
Af væene Mør,
De væeneste
Som findes maa
I Midgards Stad.
Men agt det vel!
En konstig Ring
Den glimrer saa saare
Paa Fafners Haand,
Forgæt den ei,
Thi til den Ring
Er bundet dit Liv.
Hvor blev du, Sigurd, ei jeg hører
Dit Traad, hvor est du? Sigurd, kom!

Sigurd.

Vi vanke jo paa Gynger i en Mose,
Jeg sank, og først, da du mig kaldte lydt,
Jeg atter fik mit Ben af Dyndet.

Yrpa.

Det volder Mørket, jeg vil tænde Lys.

Som Lygtemand hopper
71Fra Knold til Knold,
Saa spring du efter!
Og synker du ned,
Saa nævn mit Navn,
Det Yrpa er,
Yrpa, Yrpa,
Husk det vel!

Sigurd.

Det er hel underligt at fare saa
Ved Midjenat. Du skuffer mig vel ikke?
Jeg sank, jeg synker dybere, o hjælp,
O, hjælp mig, Yrpa!

Yrpa.

Saa! nu det var vel
Du huskede mit Navn og bad saa kønt,
Det vil I Asabørn kun saa nødig.
Se hist paa Høi!
Se Luen der!
Hvor blaa den blusser
Mod sorte Sky,
Det eneste Lys,
Mit Øie kan se,
Er Luen saa blaa;
Nu lider det brat,
Nu Veien er endt.
Nu kommer herud,
I Drauger, af Høi
72Og bærer mig Gram!
I Yrpas Navn,
I Thorgerds Navn
Jeg rækker dig Gram,
Nu brug det flink,
Og sov saa hen
Du vakkre Kæmpe!

Et andet Sted i Skoven.

Regin.

Han kommer ei. Mon saa det skulde svigte,
Det sidste Haab? Mon Hjordis ei
Ham giver Sværdet? Vel jeg tvivled,
Thi Sagnet veed hun; men jeg tænkte
Hun trøstet paa, at Gram var brudt,
Og kunde ei sin Sigurds stærke Bønner
Modstaa. Dog underligt det er,
At ei han kommer, nye Raad at søge.
Hvem raaber hist paa Sigurds Navn?
Det maa jeg vide.

Thora.

Sigurd! Sigurd!
Saa hør mig dog! jeg bærer Bud
73Fra Hjordis, hør mig! svar mig dog! jeg ængstes
I Natten saa. Jeg raaber, for at dog
Jeg noget Levende kan høre.

Regin.

Hvem est du, ædle Kvinde, som ved Nat
Dig vover ud imellem Ulv og Drauge?
Hvi raaber du saa høit paa Sigurds Navn?

Thora.

Hvem est du, Dværg?

Regin.

Kun Dværg i Skabning,
I Sind og Størke Kæmpe, Sigurds Ven.
Vil Hjordis nu ham Sværdet give?

Thora.

Du veed det alt, hvor gik han hen?

Regin.

Han gik at søge Sværdet som en Galen,
Du finder ham vist ikke, men du kan
Jo sige mig dit Budskab; jeg vil mene,
Vi mødes end engang, om ikke før,
Saa dog i Saksland, jeg skal bære
Ham Budet vist.

Thora.

O, vil du det?
Men skuf mig ikke! Hjordis tør
Ei give Sigurd Sværdet, men som Moder
Hun varer ham, at hvis han finder Gram,
74Og Fafner dræber, at da ei han rører
Den fagre Ring, som skinner paa hans Haand,
Thi stor Forbandelse er til den knyttet.

Regin.

Det er et vigtigt Budskab og nødtørftigt,
Og Ærendet jeg vist skal røgte, som
Det gjaldt mig selv, gak kun til Huse,
Og sov i Ro!

Thora.

Ja gange vil jeg,
Thi jeg dog selv ei mægter ham at finde,
Men glem ei Budet!

Regin.

Glemme det? nei før
Mit Navn og Alt paa Jorden jeg skal glemme.

Imidlertid, hvad nytter det nu Alt, naar ei
Han finder Gram, og hvor skal han det finde?
Naar man kun vidste hvem det grov i Jord,
Hvem Hjordis troer godt. Fordømt! nu kunde
Jeg truet hende til at sige det.
Ei, hør! hvor blev du? Sigurd er her!
Nei, borte er hun. Vidste jeg endda
Hvor Sigurd var, maaske Man fandt paa Raad,
Jeg maa dog se, jeg finder ham.

Anden Samtale.

Gnytahede.

Sigurd.

Er end vi ikke nær ved Ormehulen?
Ei meget veed jeg være mere fælt,
End saa at vandre paa den nøgne Hede,
Som er sin egen Grændse, hvor for Græs
Og fagre Urter, ikkun tørre Stilke
Af Jorden rage frem med hæsliq Lød,
Af Sorte og Rødt en fæl og sælsom Blanding,
Som om et Hav af eddret Ormeblod
Var rullet over, havde Saften tæret,
Og bredt sin Farve ud til Aldres Gru;
Vil Øiet løfte sig, en skaldet Høi,
Ei mindste Træ, er hvad det møder.

Regin.

Hvor du er blevet mod i Hu!
Ei tænkte jeg, en saadan dygtig Kæmpe
Saa kunde længes efter Hvidt og Grønt.
Det Røde er jo dog hans egen Farve;
Det Sorte, som er mænget lidt iblandt,
Kan lede ham til smukke Alvorstanker
Og minde ham om Enden paa hans Daad,
Om sorte Jord, som skal hans Hænder tørre,
76Naar han har tvættet dem i røde Bad.
Ei sandt? naar Tingen saa med Kløgt udlægges,
Da kvæger Synet af den brune Lyng.

Sigurd.

Du onde Jotun! du er bange for
At jeg skal glemme, hvor det er jeg vanker,
At her jeg ganger mellem Blod og Død,
For dig at tjene, trods min Moders Kvide.

Regin.

Saa lød din Tale ei, da førstegang
Du løfted Gram og haarde Ambolt kløved,
Ei heller, da din Faders Banemand
Du skar som Klæde, da dig tyktes,
Du købte Sværdet ei for dyrt.
Dog, dig vel tykkes end det Samme,
Undtagen just, naar gamle Kærlingsagn
I Hu dig rinde, og det mig fortryder
At jeg saa halv om halv var Skyld deri,
Fordi jeg mente med en artig Skemt
Dig lidt at muntre op. Du klager over,
At her er intet Træ, men ser du hist
Det Graa, som løfter sig i vide Fjerne?
Det er et Træ, hvis Mage ei du fandt
I alle Sjællands tykke, mørke Skove.
Ei har det Top, ei Grene og ei Rod,
Men Bullen er det ogsaa alt tilsammen;
Vel er den hul, men derfor ikke tom,
77Thi inden for sin Bark, hin graa og haarde,
Den gemmer Frugter, Man maa lystes ved;
Naar en af dem Man plante vil i Jorden,
Da vokse Blomster nok og stolte Borge,
Og væene Møer, Alt hvad lifligt er.

Sigurd.

Det er da Fafners Borg vi skue?

Regin.

Saa er det. Hælvten er forbi
Af store Værk, den anden Hælvte
Er let: du svinger ikkun Gram,
Og alle hine skønne Frugter
Tilhøre os.

Sigurd.

Hvis det dig tykkes
Saa let en Id, jeg dig vil laane Gram,
Og lystes ved at se din Manddom.

Regin.

Du skemter, men jeg veed for godt,
Du ikke miste vil den Gammen,
At ligne Asathor, at sende ned
Til sorte Hel en giftig Jotun.

Sigurd.

Det kunde jeg endda, hvordan det gik,
Og I da fulgtes ad, som vakkre Brødre.

Regin.

Din Skemt er hvas, dog det vil Intet sige,
78Jeg selv er stundom og lidt spøgefuld,
Som du vel og har mærket. Men blandt Andet!
Du loved mig, før jeg dig kendte Raad,
At jeg af Fafners Arv alt hvad mig lysted
Og maatte tage frit; han har et Mon,
Som mellem Alle mest jeg higer efter,
Og da kanske du selv til det fik Lyst,
Jeg forud dig vil sige, hvad det er:
Det er en Ring, just ei saa meget vægtig,
Men fager dog tilsyne, den jeg først
Og fremmerst mig af Byttet kaarer.

Sigurd.

Saa? gjør du det, mig tykkes dog at den,
Som Fafner dræber, og maa være nærmest
Til Ring og Andet, som han hos sig bær.

Regin.

Men derom meldtes forud ved vor Pagt
Jo ei et Ord. Den Ring er konstig,
Du veed, paa Sligt jeg sætter megen Pris,
Var ikke det, jeg lod dig mer end gerne
Den Ring beholde, thi det er just den,
Som voldte Hreidmar Bane, vel ei heller
Den bringer anden Eier meget Held.

Sigurd.

Hel listig mener du for mig at dølge
Det sært Forborgne i den fagre Ring.
Kun eengang hørte jeg den hidtil nævne
79Af kløgtig Læbe i en hellig Stund;
Dens Vilkaar ei jeg hørte, men mig tykkes
Da du, som sikkerlig med dem er kendt,

Dog efter Ringen higer, det er vissest
Jeg tager den.

Regin.

Ei er det Ret,
Men som Man det af Asamænd kan vente.
Dog Eet du mindes! dersom denne Ring
Dig Bane volder, var det ikke Regin,
Som voldte den.

Sigurd.

Hvor det dig klæder godt,
At drage saadan Omhu for min Velfærd;
Men jeg dig siger, trods din Jettekløgt,
At Ringen vil jeg eie, vil jeg raade.

Fafners Borg.

Fafner.

Med Vaaben sanke Drotter røden Guld
I Holmgang og paa Vikingstog saa vide;
Da sidde de i Hallen, drikke Mjød
Af dybe Horn og skifte atter Guldet
80Imellem Kæmperne paa lange Bænk,
Saa atter det maa vidt paa Jord omvanke,
Før det igen kan samles udi Hal.
De Galne! vist dem stærke Mjød beruser;
De ei forstaa at skatte dyre Malm,
Og ei at nyde det; de mene daarlig
Det ei er Noget i sig selv, men kun
At tragte efter som en Medekrog,
Hvormed Man fange kan alt hvad Man lyster.
Den dorske Æt, som ei begribe kan,
Det være maa det Høieste paa Jorden,
For hvilket Alt paa Jorden er tilfals;
At Alskens Lyst er ringere end det,
Hvorfor den købes! Jeg begriber
Hvad Guldet er, og da i Faderbryst
Jeg Sværdet skjulte, ogsaa ret jeg lærte
At skønne paa dets høie Værd.
Kun Vand jeg drikker, mager er min Kost,
Og ingen Kvinde mig i Armen sover,
Jeg føder ingen Sands, paa det at Alt
Beruses kan i Samling, af det Ene.
Hvor er den Kvinde vel paa Jord, hvis Kind
Er fin og glat som disse jevne Plader,
Hvis Øine skinner som det blanke Malm,
Og af hvis Yndighed Man aldrig mættes?
Kun Eet jeg ei begriber, hvorfor Mad
Og Drikke jeg behøver for at leve.
81Saa tit jeg prøved at undvære det; men dog
Endnu, til Trods for al min Stræben, nødes
Jeg til at bryde af min Salighed,
Med slig en usel Idræt; ja end ikke
Jeg hindre kan, at Guldet med sin Pragt
Jo glemmes, naar den tørre, hede Læbe
Til Kruset haster; selv i denne Stund,
Skønt dybt i Guldets Herlighed nedsunket,
Uvilligt drives Øiet hen mod Skaal.

Saa skynd dig da, du fule, dumme Tunge!
Og dyp dig hastig i det lede Vand,
At Guldets Pris igen du kan istemme.
Det er det Høieste du kan, og dog
Kun slet du siger, hvad jeg i mig føler.
O, kunde det, som i mig tænker, føler,
Min Krop forlade, selv forene sig
Med Gullet, da jeg først var ret lykkelig.
Vel hundred Gange kan om gyldne Dyng
Jeg vinde mig, og slimet Ormeham
Sig fast kan klæbe, men i hver en Fure
Jeg ei kan trykke mig, ei røre Alt.
O, vidste jeg kun, at jeg kunde være,
Og være her, skønt Kroppen raadned hen,
Da skulde jeg med smeltet Guld mig lædske,
Og give saa min Sjæl et bedre Hus,
Der kunde staa foruden Mad og Drikke.
82Dog, det er uvist, om jeg kunde være,
End mere uvist, om jeg ei til Hel
Nedstødtes, hvor Man siger vi skal komme;
Og om jeg blev her end, hvo veed,
Om ei en Dødelig da kunde mægte
At rane bort min Skat, min Salighed,
Og lade mig omvanke paa den tomme Hede.
Nei, leve vil jeg, altid vil jeg leve,
Som nu jeg er; thi nu tør Ingen vove
At nærme sig; jeg eier Ægishjelm,
Som fylder hvert et Bryst med Rædsel,
Naar Øiet ser den; jeg kan skabe mig
I Ormelignelse og Edder hvæse.
Hvor er vel den, som eier Mod og Kraft
Til mig at møde og som ikke falder?
Jeg veed, han er, men der er ikkun een,
Kun eet er Sværdet mig kan Bane volde,
Og det er brudt. Hvem gør det heelt?
Min Broder kan det, — men han er en Jotun,
Og Sigurd er af Asaæt; naar saae
Man slige To at virke Idræt sammen? —
Ja, Loke, det er sandt han Odin hjalp,
Og dræbte Otur, han er og en Jotun, —
Men skuffed og den lede Asamand.
Det vil og Regin, men — hvad kan det nytte,
Naar først jeg myrdet er? Dog, hvem har sagt,
At al den Snak er sand? naar Man nyfigen
83Vil Ødet vide, tit Man faa'r en Løgn
At løbe med, saa er vel ogsaa dette.

Nu, Tunge, stærk du raaber om din Drik,
Og har den slet fortjent: Saa drik da!
Men fy! det stinker, otte Dage har
Det ogsaa standet her; jeg maa da vel,
Saa nødig end jeg vil, min Skat forlade.
Saa præg da, Øie, fast det gyldne Billed,
Saa ei det svinder paa den korte, lange Vei!
Du, fagre Ring, skal mig til Bækken følge,
Og naar du speiler dig i klare Vand,
Da skal jeg mene, jeg min Skat forøger.
Hvi ryster saa min Finger, som om den
Var bange for den fagre, røde Lænke?
Det er den Ring, som jeg af Hreidmars Haand
Med Møie drog, dengang den vilde visne;
Det er den Ring, om hvilken Odin spaaed:
Den skulde volde Hreidmar Banesaar.
Hvi mindes jeg alt Dette nu? hvi tykkes
Det mig herinde, som jeg halv fortrød
Den Gerning, der mig skaffed Gullet?

Det er, fordi jeg tørster, aldrig Sligt
Jeg ellers mindes. Men — om Ringen
Nu ogsaa mig til Bane blev som ham!
Ei den, det veed jeg bedst, bær Skylden ene,
84Og skal for den jeg ræddes, maa jeg ræddes jo
For denne hele Dynge. Nei, det vil jeg ikke,
Nu lædsker jeg min Tørst, og drukner saa
De fæle Griller, som mig vil forstyrre.

Jeg først dog maa til alle Kanter se,
Om Noget sig paa nøgne Hede løfter.
Nei, der er Intet, der ei heller, der,
Ja der jeg ser en Hest, som bider Lynget.
Hvor kom den fra? hvem eier den?
Det gyser i mig, hvad om nu min Time
Er kommet alt, om jeg for sidstegang
Mit Øie mætter paa de gyldne Dynger!
Om evig det skal lukkes nu, ja lukkes
Og aabne sig kanske, hvor der er intet Guld,
Hvor sorte Hel, min Fader med sin Vunde,
Og tunge Edderstrøm jeg kun skal se!
Jeg gaar ei ud, jeg bliver her; men Tungen,
Den brænder som en Glød. O, havde jeg
Dog ei det raadne Vand udkastet!
O, havde jeg dog over Bækken hist
Mit Hus opbygget, o! da var jeg sikker.
Men gange maa jeg nu, om jeg vil leve.
Det er vist og kun Angsten, som forfærder
Mig saa, naar jeg i Ormeham
Mig skyder sagte gennem Lyngen,
Hvem ser mig da? Farvel mit Guld!
85Dog nei, kun jeg vil fare vel;
Men du skal blive her, og naar jeg kommer
Igen, da skal jeg anderledes svare,
Og selv den allersidste, seie Draabe
Skal lædske mig.

Aabakken.

Fafner.

Hvem est du, Lede! mens det undtes dig
At fæste Vaaben paa min glatte Hud,
Og ryste af dig skarpe Edderstrømme?

Sigurd.

Mit hæderlige Navn er Fafnersbane,
Og med min Fader døde Slægten ud,
Hvorfra jeg stammer. Kender du mig nu?

Fafner.

Gid du var raadnet i din Moders Liv,
Du Sildefødning! saa var jeg nu fri
For her mig i mit eget Blod at vælte.
Hvad vilde du og her, du Asahund!

Sigurd.

Mig Nornen drev, som efter Ulv paa Heden
Den snare Hund af sælsom Drift hendrives.

86 *Fafner.*

Men veed du vel, at meget usambaarne
Er Norner, og adskillig deres Æt;
Af dem er Somme Dvalins onde Døttre,
De skabe Mænd ei heller bedre Kaar;
Og dem det var, som drev dig ud paa Heden,
De fagre Ringe og det røde Guld
Skal vorde dig til Bane. Vil du frelses,
Da skynd dig hastelig herfra, og lad
Min Drauge rolig ruge over Guldet!
Foragt ei Raadet! bedre er mit Raad,
End du af mig fortjente.

Sigurd.

Spar din Møie!
Jeg raaded dig at fare ned til Hel,
Mit Raad du lyde maa, dog lidt det huger
Dig, saa at skilles fra din Ormelyst;
Men raad ei mig! for Guldet jeg vil raade,
For Skæbnen raade Norner som de vill!

Fafner.

Ja, dø jeg maa, deri du sagde sandt,
Jeg vrider mig alt i de sidste Bugter;
Men fagre Ringe og det røde Guld
Skal vorde dig til Bane, det mig glæder,
Mig glæder, som jeg glædes kan; thi, se!
Der stander sorte Hel, med giftig Aande
Hun kvæler mig, og der min Fader staar
87 Med nøgne Knokler. Der, ja der jeg stak,
Men jeg er ogsaa stungen, gamle Jotun!
Lad vore Knokler rangle mod hinanden,
Og lad os maale vore Saar!
Mit er saa dybt — saa dybt — jeg dør.

Sigurd.

Nu er den Idræt virket da, han døde.
Vel bed du, hvasse Gram! men Blod
Af fule Orm skal ikke paa dig ruste;
I høie Lyng jeg dig skal stryge ren,
At blank igen du straale kan i Solen.

Regin.

Til Lykke, Sigurd! med dit store Værk!
Nu først du ret kan smage Asagammen.

Sigurd.

Hvad smagte du i Lyngen, hvor du laa
Imens jeg stred? er Hjertet ikke hoppet
Dig ud af Livet end? mig tyktes ret,
Jeg kunde høre, hvor det banked Jorden.

Regin.

Og er det Rædsel, at Man dølger Øiet
For Broderblod, at Hjertet banker,
Naar Broderens maa holde op at slaa?
I Asamænd, det veed jeg vel, er stærke,
Og røres ei ved Sligt; vi derimod
Er nærmere i Slægt med vore Frænder.
Derfor jeg ogsaa kræver nu til Bod
88 For dræbte Broder efter Jettesæd,

At du hans Hjerte steger mig til Spise;
Thi skiltes end i Livet Brødres Hjerter,
I Døden dog de sankes maa igen.

Sigurd.

Fra denne Stund jeg sikkerlig maa sande,
At inderlig er Jettekærlighed,
Og Arvelysten bliver ei tilbage;
Aldeles sømmelig er slig en Bod
For den, der selv sin Broder Døden voldte;
Men veed du og tilvisse om et Hjerte
Der findes i den døde Krop?

Regin.

Ja, spot kun du! men gør hvad jeg dig beder,
Og kald det længe nok min Arvepart!
Da jeg har med en saadan Helt at skaffe,
Den øvrige maaske kun vorder tynd.

Sigurd.

Maaske! Den Ahnelse var ikke af de værste,
Og idetmindste skal du ei umage
Dig stort med Ringen, som jeg nok kan se
Du skotter efter; thi den snart skal sidde,
Hvor du den lader sidde vist i Fred.
Den sidder fast, forbandet fast, den Ring!
89Vær stille, Regin! træk mig ei tilbage!
Thi skal jeg vende mig, saa skælv!

Regin.

Ja, vend dig kun, og hug kun dygtig til
Paa ham der trækker! han kan taale det.

Sigurd.

Du spotter? nu, saa mærk! nu falder Gram.
Hvordan? her er jo Ingen? Arge Jotun,
Har under Jorden ei du fjælet dig?

Regin.

Hvis du vil se mig, faa'r du vende dig
Til Siden, hvor jeg er.

Sigurd.

Hvorledes?
Du stod da lige for mig, trak mig ei?
Du kaagler, Jotun! men ved alle Guder
Og Norner med, den Ring skal være min,
Om og enhver af disse dyre Stene
Mig bragte Død og Undergang, om end
Jeg Fingrene skal kløve tusindfold.
Dog, bi! nu kommer den, nu er den løs,
Nu har jeg den. Nu, vil du skaade
Den fagre Ring, som du skal aldrig faa?

90Regin.

Jeg faa'r ei Tid til selv at være glad,
Blot for at se din overvætted Gammen;
Thi ellers kan du tro, jeg heller ser
Den fagre Ring paa dig, end paa mig selv.

Tredie Samtale.

Sigurd.

Hvorhen mon denne dunkle Sti mig leder?
Den ganger sælsom over Bjerg og Dal.
Ei har jeg kaaret den, men Fugle flyve,
Og Grane følger dem, han faaer at raade;
Thi hvor er Brynhild? hvor er Gjukes Borg,
Som Fuglene i Sangen for mig nævned?
Jeg veed det ei, og dog saa dybt
Jeg længes efter dem at se og finde;
Thi Noget maa der være, noget Stort,
Som skal ved mig udrettes; før min Fødsel
I dunkle Spaadom det jo er bebudet,
Og alt jeg i mit nys begyndte Liv
Har mere Underligt i Verden fristet,
End mangen Kæmpe, naar hans Liv er endt.
91 I mig maaske skal Volsungætten ødes,
Det mig bedrøver, harmer mig desmer,
Da det min Moder saa maa volde Kvide;
Men er det mig, som volder det og den?
Har jeg det ei i Sandhed alt befundet,
Jeg drives af en saare mægtig Haand,
Og Regin havde Ret, ei var det mig,
Som slog med Vingen, da sig Stormen reiste
I dette Bryst, men heller ikke ham.
Ei nytter det at prale med sin Størke;
Thi Stunden kommer, da den tæres hen,
Om ei med Blodet alt den er udrundet;
Vi stande alle under Norners Lov,
Og Kæmpen ei det sømmer sig at gruble
Paa det som dog kan aldrig grundes ud;
Han frygter ei for Tiderne som komme,
Men virker djærvt i hver en Livets Stund.

Hel bradt er Fjeldet, tung er Byrden, Grane!
Og gerne gik jeg paa min egen Fod,
Men uden mig du vil jo ei fremgange.
Et sælsomt Frændskab er imellem os,
Og som i Lunde Hesten offres Aser,
Saa offerer selv du villig dig til mig.

Hvad stander hist? En Skjoldborg sig jo løfter
Og straalere vidt af røden Lueild,
92 Som trindt den blusser. Did henløber Stien,
Og dristig, Grane! stiler du derhen.
Kan Ild du træde, jeg den gennemride?
Sig Luen deler. Ikke fylgjeløs
Jeg kommer, dog mig selv en Gaade.

Hvem ligger der? En Kæmpe, klædt i Staal
Saa fast, saa stille, som fra Tidens Fødsel
Han havde ligget der; den Torn, som hist
Ved Hovedet stander, tykkes saare gammel,
Den skygger bredt og tjælder over ham,
Og dog er Alt omkring saa frisk og nyt,
Som om han nys sig lagde til at sove.
Forunderligt! jeg vil dog Hjelmen løse,
Og blotte Aasyn skal mig lære mer.
Hvordan? den fagreste af Jordens Kvinder,
Med Livets blanke Farve paa sin Kind.
Forunderligt, men herligt! Valhals Gammen
Er større ei, og ingen Odins Mø

Er mere væn og prud. O, lad mig snarlig
Den hvide Krop fra Jernets trange Baand
Udløse! Bort, du fule Torn! du under
Mig ei den Glæde Møen hel at skue.
Hun vaagner, o hun rører Øielaaget.

Brynhild.

O, længe, længe har jeg maattet sove,
Og Øiet knap kan aabne sig igen.
93 Hvem er du, lyse, bolde, kære Kæmpe!
Som vækked mig igen til Lys og Liv?

Sigurd.

Mit Navn er Sigurd, Søn af Sigmund,
Af Volsungætten er jeg rundet op,
Og født jeg er i en lyksalig Time,
For dig at se, og for at frelse dig
Fra sælsom Tryllemagt, ei veed jeg hvilken;
Men det jeg veed, at om med Hjerteblood
Igen jeg dig fra Trolde skulde frelse,
Med Gammen jeg den sidste Draabe lod.
O, reis dig, Fagre! saa jeg ser dig stande,
Og siig dit Navn! at jeg kan nævne dig.

Brynhild.

Mit Navn er haardt, men blødere min Læbe,
Den trykker jeg nu, Ungersvend! paa din,
Og kaarer dig til min for evig.

Sigurd.

Til din for evig! siig mig, hulde Kvinde!
Hvi gyser det i hvert mit Ledemod,
Imens saa fast i Favnen jeg dig knuger?
Er det fordi min Tanke ei kan naa
Til Randen af min store Gammen?

Brynhild.

Det er fordi Valkyrien dig kyste,
Thi Hildur var det, hvem du tog i Favn.
Men ræddes ei! jeg gyldne Kalk dig rækker,
94Og den er fuld af Valhals stærke Mjød;
Naar den du tømmer, og du Størke fanger
Til som Einherie at favne mig.

Sigurd.

Hav Tak, Brynhildur, for din stærke Drik!
Nu flyder Blodet let i mine Aarer,
Og Barmen høit af Mod og Kærlighed
Opsvulmer, jeg er Asers kaarne Yndling;
Thi alt paa Jorden undes mig i Favn
Valkyrien at kryste, drikke Valhals Mjød,
Hvorefter alle Jordens Kæmper længes.

Brynhild.

Dag! jeg dig hilser
Med dine blanke,
Straalende Sønner.
Nat! jeg dig hilser
Med dine blege,
Venlige Døttre.
Her sidde sammen

Sigurd og Brynhild.
Skuer med milde
Øine til Sædet!
Binder om Begge
Baand som ei løses!

Sigurd.

Men siig mig, Brynhild, hvad jeg dig vil spørge:
95Hvi rider du ei mer til Odins Thing?
Hvi ganger du i Valhal ei for Borde?

Brynhild.

Det volder Odin. Jeg i Striden gav,
Som ei jeg maatte, ungen Agnar Seier,
Da dømte Odin mig til lange Søvn,
Og til at giftes. Ei jeg mægted
At staa imod, men jeg ved Norner svor,
At anden Mand mig aldrig skulde eie
End den, som med al Rædsel var ukendt,
Som reed med Fafners Guld igennem Luen.

Sigurd.

Det er hel underligt, kan Odins Mø
En Kæmpe hjælpe, som ei Odin ynder?

Brynhild.

Dig er det mørkt, og ikkun Faa det vide,
Og lidet kun det sømmer sig for mig,
At røbe Asers Løndom.

Sigurd.

Kan du dølg
Din Sigurd Noget? er han ikke din?
Den ene Tanke kender jo den anden,
Og som min egen Tanke er du min.

Brynhild.

Velan! jeg vil da sige det, jeg føler
At først, naar Alt du veed som jeg,
Jeg fuldt kan sno mig om dit Liv og holde
96Dig fast igennem Ragnaroke selv;
Saa drives Ordet mig og frem paa Læben
Af samme Magt, som Spydet i min Haand,
Da Odins Ven paa Valen jeg nedfældte.
De høie Norner, som fra Ygdrasill
I Tidens Fødsel underlig udsprunge,
De raade over rige Guder selv,
Og styre Tiden frem til Ragnaroke.
Paa Valen staar med runedækket Skjold
Hin yngste Nørne, og den Kæmpe falder,
Ei siden Strid begyndte er det hændtes,
At andet Navn paa Skjoldet stod, end det
Som Odin havde lydt i Valhal nævnet;
Kun dennegang et sælsomt Spil med mig
Hun drev, og løfted begge Drotters Navne,
Som om jeg skulde et udkaare selv;
Ei Kaar jeg havde dog, thi hver en Rune
I Hjalmguns Navn mig tyktes idel Blod.

Sigurd.

Saa er da Odin ei den Ypperste af Alle!

Og Nornen ikkun denne ene Gang
Ham stred imod! Hvad monne det betyde?

Brynhild.

Ei veed jeg det; men da du Alt vil kende
Hvad mit kan nævnes, bæres det mig for,
At Odins Slægter det som Varsel gælder.

97 Sigurd.

Og mellem alle min, og mig i min.
Det og er spaaet, at i mig skal ødes
Hin prude Volsungæt — Dog Ingenting
Mig piner, nu jeg dig har fundet,
Og leve kan hos dig evindeligt.
Men — kan du ogsaa elske mig?
Du nævned det, som Del af Odins Straf,
Du giftes skulde; seer du ei i mig
Et Straffens Redskab, som du gruer for?

Brynhild.

Ei Kærlighed jeg noget kender til;
Man har fortalt mig, da som spæd min Moder
Jeg died, blev jeg tørstig ved at suge
Til Blodet kom, og naar min Moder da
Sig vaanded, lo jeg høit, men ellers aldrig
Et Smil endog paa Barnekind Man saae.
Jeg voksed op, og naar de andre Møer
Ved Rammen sad, udsyed Dyr og Fugle
Jeg beded dem, alt som de løb og fløi.
Naar Møer kvad om Kærlighedens Gammen,
Da skar det mig i Øren, fluks jeg greb
Mit Sværd og hamred paa de haarde Skjolde.
Kun naar min Søster sad for Væverstol,
Et Kvad mig randt i Hu, jeg ei det lærte,
Men kvæde maatte jeg, saa Huset skjalv,
98Og alle Møer dirrede af Rædsel.
End maa jeg kvæde det engang:
Væver, Væver
Spydstagers Væv!
Tager til Strænge
Menneske-Tarme!
Mandehov'der
Lege imellem!
Bruger til Skede
Blodige Spyde!
Staal være Spole!
Slaar saa med Sværde
Blodige Væv!
Jeg sov en Nat alt over Kæmpehøi,
Og vaagnede i Valhals høie Sale,
Indviet blev jeg til Valkyrie,
Og let igennem Luft og Hav jeg red til Valen.
Jeg saae engang min Fader under Hjelm,
Jeg saae hans Navn opsat paa Norneskjoldet,
Og vied ham med eget Spyd til Fald;
Det var mig Gammen, af hans dybe Vunder
At se udrinde Blodets varme Strøm.
Mon end du spørger, om jeg dig kan elske?

Sigurd.

Ja, end jeg spørger, dog jeg vist maa grue,
Thi jeg er din, og er du ikke min,
Med Fafners Guld jeg vanker mere fattig

99End ussel Tigger med sin Stav i Haand.
Thi siig mig snarlig, kan du elske mig?
Det skader ei om efter Hjertebloodet
Du higer, naar du føler Hjertet slaa,
Naar du saa inderlig derefter ikkun længes,
Som ei du længtes efter Sværdesang,
Naar som Valkyrie du red til Valen.

Brynhild.

O du est bold, du vakkre Ungersvend!
Ei haarde Gøndul vraged slig en Beiler.
Om jeg dig elsker, veed jeg ei,
Men Eet jeg veed, at aldrig dvæled Øiet
Med slig en Gammen selv paa Odins Sal,
Som nu paa dig det fast sig binder.
End Eet jeg veed, at saae jeg nogen Mø
Dig hvile udi Arm, da blev jeg galen,
Og suged ud din sidste Draabe Blod,
For dig at eie. Væn dig til min Tale!
Den er hel underlig, thi saa er min Natur,
Og Fingren leger mellem dine Lokker,
Som blodig den har mellem Spyde leget;
Men vær kun glad og lad os Livet friste,
Og dristig nyde al dets høie Fryd.
Det spaaet er: med dig din Slægt skal ødes;
Saa er det, thi til Ragnarokes Nat
Du skal paa Jorden vandre ved min Side;
100Thi ikkun jeg er din Valkyrie,
Og ikkun jeg kan dig til Valhal vie.

Sigurd.

Forunderligt! saa er da Gaaden løst,
Og strænge Norne, som min Slægt forfulgte,
Sig har forvandlet til en fager Mø.
O Hjordis! kunde hid dit Øie naa,
Saa gennem Taarer du mit Held beskued,
Da Nornerne du vilde høit velsigne,
Fordi de lærte mig de dulgte Sagn,
Og ledte mig til Sværdet under Mulde.
O Brynhild! sad jeg saa med dig paa Bænk
I Gjukes Borg, fuldkommen var min Lykke.

Brynhild.

I Gjukes Borg? Hvordan? Hvad vil du der?

Sigurd.

Jo elskte Brynhild! Did endnu jeg stunder;
Men at du vide maa hvorfor, saa hør
Det korte Sagn om min Bedrift paa Heden!

En Jotun, Fafners Broder, lærte mig
Min Faders Afgang, bød mig søge Gram,
Og jeg ham loved Fafner at nedfælde.
Til Gram mig Norner ledte, Regin mig
Til Gnytas Hede, Ormen maatte briste,
Men da til Bod hans Hjerte jeg ved Ild
Lod krympes som hans onde Broder vilde,
101Jeg Fingren brændte, stak den fluks i Mund,
For der at svales, og jeg rørte Tungen,
De Svaler fløi saa tæt om mig i Kreds,
Og halv forstod jeg deres sære Mæle:
De vared mig for Regin, og hans Blod
Udstrømmed brat paa Heden, de mig viste

Til Hindarfjeld og saa til Gjukes Borg,
Og denne Borg som Guld i Solen skinner
End for mit Øie, did jeg færdes maa,
Da kommer jeg igen og sidder ved din Side,
Og lystelig vi friste lange Liv.

Brynhild.

Ja, kunde Idræt saa sig knuge
Til Idræt fast, som Ordet sig til Ord,
Foruden Melletrum og uden Lænke
Kan binde tæt, da troede jeg dig;
Men nu jeg seer imellem os at ligge
Et Rum langt bredere end det,
Som Gjukes Borg fra Hindarfjeld adskiller.
Det er som om vi laa i Brudeseng
Med draget Sværd imellem os, og ville
Vi sankes mer, kun over Sværdets Eg
En blodig Sti henløber. Sigurd, Sigurd!
Jeg frygter, end er Brynhild ei det Ord,
Som løser dig dit Livs den mørke Tale,
Men saa skal vorde. Ei jeg veed,
Om selv du raader, eller stærke Magter
102Dig drive frem, men Eet jeg veed tilfulde,
At enten skal jeg sidde dig paa Skød,
Med glatte Haand dig Kinden stryge, eller
Den knytte fast om haarde Sværdefang,
Og styre Odden ind til Hjerterødder.
Paa Gjukes Borg en fin og fager Mø,
I Silke svøbt, alt udaf Døren kiger,
Og naar du kommer, vil hun kalde dig
Med Røst, der klinger som en liflig Sang
Af Skovens Fugle, og hun har en Moder
I Troldevid og Konster mageløs;
Er til at staa imod du ogsaa mægtig
Og er du villig? Ormekød du aad
Og saare frygter jeg, du mig vil svige.

Sigurd.

Du mig forfærder ved din Tale, Brynhild!
Men se mig, om du kan, igennem Øiet
I Siælen ind, og tro min dyre Ed,
Ved Odin, Freja og de høie Norner!
At aldrig vil jeg ægte anden Mø,
Var hun end hvid som Svanerne, der svømme
I Urdas Brønd og liflig sang som de.
Hvi skulde jeg det og? ved dig allene
Jo al min Attraa hænger fast og fuld.
Til Gjukes Borg jeg tvinges at henride,
Den fagre Mø jeg frygter ei, desmer
Jeg frygte maa for onde Trolddoms Konster,
103Thi stork du mig alt med din store Kraft,
Og deel med mig den høie Kløgt du eier!

Brynhild.

Du maa da ride, Sigurd! kan ei stilles?
Ulykke kun af Færden kan jeg spaa,
Dog gerne vil jeg dig i Størke klæde,
Og gerne dele med dig al min Kløgt.

Øl jeg dig bærer,
Bolde Kæmpe!
Størkeblandet,
Fuldt af Hæder,
Viet med Sange,

Og med Stave,
Gode Galdre,
Glædes Runer.

Mimers Hoved
Høit sig løfted,
Da det sande
Stave lærte.

Risted var de
Rundt paa Svalin,
Alsvins Hov og
Arvaks Øre,
Risted rundt om
Hjul som ruller
104Under Thors den
Stærke Kerre;
Bifrost Bro og
Brages Tunge;
Fenris Baand og
Granes Bringe;
Nogle stod paa
Norners Negle.

Norners Runer
Rører ingen,
Mjød hin stærke
Er hos Aser,
Er hos Vaner,
Er hos Alfer,
Somme Draaber
Er hos Mænd;
I dem rørtes
Alle Runer
Som maa røres.

Drukket har jeg
Dybt af Hornet,
Blandet Vædske
Dig til Baade;
Runer kan du,
Naar du drikker,
105Vel de due
Dog ei Norners
Imodstande.

Du Ølruner
Ret maa kunne,
At ei Hexe
Dig skal svige:
Rist dem paa Hornet
Og paa Haanden,
Naud paa Neglen!

Vie skal du
Drik som bydes,
Kaste Løg i
Fulde Bæger,
Da jeg veed, at
Aldrig vorder
Mjøden blandet
Dig til Meen.

Kløgt har jeg talet,
Nyd som du næmmed!
Kløgtig er Grimhild,
Strænge er Norner,

Afgrunden gaber,
Du dig forvoven
106Tumler paa Randen,
Selv maa du kaare.

Gjukes Borg.

Grimhild.

- 1 Rød om Midnat
Ilden blusser,
Kedlen syder,
Drik beredes,
Stærk og liflig,
Glæd dig Odin!
Glæder eder,
Aser Alle.
- 2 Jeg, af Jetters
Rød udsprungen,
Vaager medens
Drotter sove,
Øl at brygge
Til din Ætmand,
Glæd dig, Odin!
Se din Hæder!
- 3 Ingen Kværne
Kornet maled,
Dog jeg mægter
107Øl at brygge:
Kedlen syder
Høit, og skummer,
Nu skal Humle
Brat paasættes.
- 4 Stærke Humle!
Ei du groed
Langs med Gærde,
Bedske Urter
Størkefulde
Rundt i Skove
Har jeg sanket,
Vel de due.
- 5 Øl er lavet,
Det skal blandes,
Det skal stærkes,
Lyngfisk lange!
Røde Ildtang
Dig skal knibe,
Hvæs nu over
Fulde Kedel!
- 6 Drotter bloted
Fromt til Aser,
Denne Indvold
108Dog de glemte,
Den skal offres
Odins Ætmand,
Glæd dig, Odin!
Se din Hæder!

7 Øl er lavet,
Øl er blandet,
Og i Hornet
Runer skaarne,
Kom nu, Sigurd,
Mig at gæste!
Lifligt Gilde
Her dig bier.

8 Hornet skal jeg
Vist dig række,
Drik du fanger,
Som kan døve
Alle Minder,
Brynhild vaager,
Asers Æt paa
Jord skal ødes.

Gudrun.

O Moder! Moder! jeg maa dig oplede,
Thi sære Drømme mig i denne Nat
Har ængstet, og mig drevet op af Søvnne.

109 *Grimhild.*

Vær rolig, Datter, ofte drømmer Man
Hel ilde, men det volder ikkun Veiret.

Gudrun.

Ei voldte Veiret denne svare Drøm,
Den voldte Aser eller onde Jetter;
Ei veed jeg hvilke, thi jeg var saa glad,
Og blev saa sorryfuld. Det end mig klemmer
Saa haardelig om Hjerte, og dog ei
For Alt paa Jord jeg Drømmen vilde glemme.

Grimhild.

Saa siig mig skyndelig, hvad drømte du?

Gudrun.

Mig tyktes jeg saa ensom gik i Lunden,
Og havde Skemt af lifligt Fuglekvad,
Og af saa mangan fager Blomst i Enge,
Da kom en Falk, og daled paa min Haand,
Han var saa fager, o han var saa prud,
Hans Fjedre skinned ret som Guld i Solen,
Hans Aasyn var, ei som det er paa Fugl,
Men som paa Mænd, dog ei paa Mænd jeg skued
Et saadant Øie med saa yndigt Lys,
Og Nebbet var ei Fugleneb, men Læbe,
Med det han rørte venlig ved min Mund;
O, hvor jeg elskede min Fugl! jeg klapped
De gyldne Fjedre sagtelig med Haand,
Jeg vidste ei, hvordan jeg skulde bære
110 Ham hjem til Huse, saa han ikke fløi,
Og dog om Hals, om Fod og fagre Vinge
Ei vovede jeg Fingrene at sno,
Jeg frygted, at den Kære skulde vredes.
O, aldrig leved jeg en saadan Stund,
Saa overfyldt af Gammen og af Angest;
Jeg skjalv ved hvert et sagte Vindepust,
Jeg frygted fluks, at Vingen skulde løftes,
Og hvælved over Fjedrene min Haand;
Men mere sød var dog min største Angest,

End al den Glæde, jeg har havt paa Jord.

Grimhild.

En saadan Drøm er let at lægge ud:
Du fager est, og voksen udi Alder,
En Kongesøn har hørt dit store Ry,
Og kommer snarlig for til dig at beile.
Men hvorfor est du vel saa sorrigfuld?

Gudrun.

Hvorfor? ak Moder! om jeg brast af Sorg
Ei var det underligt; thi Drømmen endtes
Saa gruelig, saa sørgelig for mig.
Du kender Sagnet om den underlige Mø,
Som sover brynjeklædt paa Hindarfjeldet,
Mig tyktes, hun var vaagnet op af Dvale,
Og mødte mig i Lunden, som jeg gik;
Saasnart hun Falken saae, med onde Størke
Hun rev den af min Haand, og fluks
111Med Sværd hun Hovedet afskar, med Latter
Hun sugede hans varme Blod.
Jeg stod som Træerne omkring mig, ei
En Lyd jeg mægted at fremføre;
En Ulveunge sprang mig op i Favn,
Enddog mit Hjerte var hos Falken, maatte
Jeg kysse, kæle for det lede Dyr,
Og før jeg vidste det, stod mine Brødre
Ved Siden, Ulveungen sprang,
Og rev dem Hjertet ud af Livet.
O Moder! Moder! brat jeg da opvaagned,
Forfærdet sprang jeg nøgen op af Seng,
At finde dig. O, kunde du mig trøste!
O, vilde du! jeg veed, du eier Kløgt,
Men og jeg veed, du er mig ikke god;
O, tænk dog paa, jeg er din egen Datter!

Grimhild.

Min Datter est du ikke med min Villje,
Saalidt som jeg med den er Gjukes Viv;
Min Faders Gravøl var mit Bryllupsgilde,
Hans Bane tog mig med den anden Arv;
Ei du, ei heller dine store Brødre,
Kun Guttorm er i Sind mig lig;
I ogsaa vel har Noget af mig arvet,
Og det skal kendes i den sene Tid;
Men dog min Slægt I nævne onde Jetter,
Jeg elsker eder ei.

112*Gudrun.*

Saa er ei Trøst
Hos dig at finde! kan du saa fornægte
Dit eget Blod? o, det er grueligt!
Kan ei min Bøn, min Graad dig ikke røre?
Er Hjertet nu, hvorunder før jeg laa,
Saa fremmed blevet, at det ei mig kender?

Grimhild.

Velan! jeg ynkes ved din store Vaande,
Jeg dig vil give Raad, og lyder du,
Da skal din Falk du fange udi Hænder.

Gudrun.

Og aldrig miste ham, ei se ham bløde?

Grimhild.

Evindeligt er Intet her paa Jord;
Men nys du sagde jo, enddog at Drømmen
Saa sørgelig en Ende tog tilsidst,
Du vilde ei, den ikke skulde været.
En Kongesøn, den ypperste af Æt,
Den vældigste og prudeste blandt Kæmper,
Han kommer her i Dag, om ham din Drøm
Jeg maa udlægge; har du Mod i Brystet,
Da skal han vorde din.

Gudrun.

Men Brynhild? Moder!

Grimhild.

Ja vaagnet er hun, Sigurd vil hun eie,
113(Saa heder Falken, du i Drømme saae);
Men vil du bære ham den stærke Drik,
Som jeg har brygget og ved Midnat blandet,
Da skal han vorde din.

Gudrun.

Men Brynhild!

Grimhild.

Est du saa ræd, at ei din Haand du tør
Udrække, byde kære Falk et Sæde,
Fordi dig Brynhild vil din Fangst misunde,
Da er dig Falken ei saa kær i Sind,
Som du har sagt, da kan du ikke hjælpes.

Gudrun.

Ak! det vil tage vist en grusom Ende;
Men er den Kæmpe udi Verden til,
Hvis Aasyn jeg i Drømme saae, da vilde
Alligevel jeg eie ham, om og
Ikkun saa kort min Gammen skulde vare,
Som medens Bryn sig over Øiesten
Opløfter; thi naar jeg kun veed tilvisse
At Øiet, jeg i Drømme saae, er vaagent,
Og vil beskue mig med Kærlighed,
Da vil jeg gerne dø; o vilde Brynhild
Og Ulven slide mig, ei mine Brødre
Og ikke ham, den Høie, Asaprude,
Da var jeg glad.

114*Grimhild.*

Slaa dig til Ro!
Maaske ei Brynhild mægter dig at skade,
Og megen Gammen skal du nyde først.
Gak nu i Bure, svøb dig hel i Silke,
Naar Sigurd kommer, gak da ind i Sal,
Og hils ham fluks med høviske Gebærder,
Og ræk ham Hornet, som jeg rækker dig,
Og mens han drikker, se ham stivt i Øiet!
Det agte du hel vel; thi ellers ei
Han vorder din.

Gudrun.

Men Moder! Moder! er ei denne Drik
Til Meen for Kæmpen, farlig for den Bolde?

Grimhild.

Din Kærlighed til fule Asaæt
Mig harme maa, og jeg dig burde pine,
Og sige dig, du bar en Edderdrik,
Som knugede hans Hjerte hel isønder;
Dog ei jeg vil, og du kan dristig tro,
At ei den skader ham paa Liv og Lemmer,
Den driver ham kun Brynhild ud af Sind
Og dig derind; kan du end Mer begære?

Gudrun.

Begære kunde jeg, at ingen Mø
Ham var i Sind, at selv jeg kunde
Mig i hans Hjerte snige ind,
115Ei komme der ved onde Konster.
Hvad saa begynder, kan ei ende vel,
Det ser jeg grant; men Kaar mig ikke undes,
Og eie maa jeg ham, om end han var
Selv Freias Beiler, og Gudindens Taarer
Ei skulde røre mig, ja ved hans Arm
Jeg vilde le, naar hun gik over Hede.

Grimhild.

Du est min Datter dog, fra denne Stund
Jeg elsker dig langt mer end nogensinde.

Herman.

Ad Veien rider mod vor Borg en Drot,
Hvad heller en af Guderne; thi storlig
Og sjelden nævnes maa den Kæmpes Færd.
Af Guld han skinner, mer end tvende Alen
Han tykkes høine sig fra Hesteryg,
Og Hesten er den vildeste, Man skued,
Den glimrer, som sin Rytter, hel af Guld,
Og flytter Fod saa skyndelig, at Ingen
Kan fæste Øie paa.

116 *Grimhild.*

Lyksalig Dag,
Paa hvilken Nords hin bedste Kæmpe stævner
Hid til vor Borg; thi skuffer mig ei Sindet,
Da er det Sigurd, Fafners priste Bane.
Op springer, Sønner! skyndelig fra Bænk,
Og ganger ud, at byde ham i Salen,
Til Drik og Sæde og til venlig Skemt!

Gudrone! gæk, og bred i Øndveg Hyndet!
Og hent saa frem det dybe, prude Horn,
At du til Velkomst skænke kan for Kæmpen.
Du, Gjuke! reis dig fra dit høie Sæde
Og stand paa Gulv, at række Kæmpen Haand,
Han vel fortjener, vi ham storlig hædre;
Thi han er vældig, og en saadan Maag
Med Fafners Guld og egen Størke kunde
Dit Rige løfte og din Magt befæste,
Saa ei du længer stolten Budlung veeg.
Jeg selv vil stande her ved Dør og skue
Den Stærke, før jeg sees af ham; thi stor
Er Magten, som sig Øiet kan tilegne.

Gjuke.

Hvi skal jeg staa mig træt paa gamle Ben,
For denne Ungersvend at hædre?
Du kalder ham vor Maag, mig tykkes
117 Det bedre sømmed sig, han beiled først;
Vi skal dog ei vor Datter byde fal?

Grimhild.

Vi skulde bie, til han dræbte dig
Og hende røved, for at Datter ikke
En bedre Lod end Moder skulde nyde?

Men hist er Kæmpen alt, jeg har ham seet,
Der kommer han, hvor mandelig han ganger!
Hvor løfter han sig ikke høit fra Jord,
Og skygger over dine Sønner, Gjuke!
Hel hvast er Øiet, længe ei derpaa
Jeg stirre kan, det er som Ild gik ud
Derfra, hver Jotun at fortære;
Men det skal lukkes, lukkes haardt i Laas,
Udslukkes skal den onde Ild i Høien.
Og dette Øie er Gudrunes Lyst!
Jeg sprak af Harme vist, om ei jeg mægted
At hævne mig; men skjul dig, Harme, nu
I Krogen, som er inderst i mit Hjerte!
Og spiller paa min Læbe, søde Ord!
At jeg ham dysse kan og daare.

Velkommen fra det Fjerne, Ungersvend!
Navnkundig mer end hundredaarig Kæmpe!
Man seer, at du est groet op i Nord
Iblandt de høie, klippestærke Ege,
118 Og ingen vist, som er dig lig i Alder,
Dig sprang forbi i Størke og i Vækst;
Du stander her imellem mine Sønner,
Som mellem Buske staar den ranke Ask,
Og skyldigt er det, at de dig bør tjene.
Men vilde du af Høimod Brodernavn
Dem skænke, glæded du en Moders Sind,
Da turde jeg og nævne mig din Moder,
Og mens fra Hende, den Lyksalige, som dig
Har avlet, vidt adskilt du vanker,
Du kunde kvæges ved den kære Lyd,
Som kaldte frem de svundne Dages Minder.

Sigurd.

Fra Læben strømme liflig dine Ord,
Og hvis den Bæk, som flyder, er udsprungen
Af Hjerterod, jeg er velkommen Gæst;
Men ei jeg svare kan, som du mig beder,
Thi Modernavn er mig en hellig Lyd,
Og ei med den jeg kan en Fremmed hilse.
Ei har jeg Brødre, men jeg havde to,
Enddog jeg aldrig saae dem her ilive,
Jeg hørte deres Pris, og Brodernavn
Ei til Ukendte maa jeg derfor give.
Du tro og ei, at mens jeg vanker vidt
Om Lande, Alt mig fattes, som kan kvæge:
En Mø jeg har mig, baade prud og væn,
119 Brynhilde er som Moder mig og Broder,
Og mer end det, hun er min Fæstemø.

Grimhild.

Jeg lover det, du est en kærlig Søn,
En trofast Broder og en trofast Beiler.
Jeg vilde prøve, om dit store Rygte
Og havde mælet sandt i alle Maader;
Det har stadfæstet sig i første Øieblik,
Og stolt jeg er af dig at kunne huse.
Nedlad dig nu paa Bænk, gæk ind og ud,
Som i din egen Borg! og hvad dig lyster,
Det virke du!

Gjuka.

Velkommen, Ungersvend!

Sigurd.

Ak, stander der du gamle Drot saalænge
At hilse mig, hvi blev du ei paa Hyndet?
Jeg takker rørt, men og jeg skammer mig,
At Oldingen har biet paa min Hilsen.

Grimhild.

Gudrun! gæk og skænk den brune Mjød,
Saa høit til Velkomst den i Hornet skummer.

Gudrun.

Jeg, bolde Kæmpe! skulde og dig hilse,
Og byde dig velkommen i vor Sal;
Men ung jeg er og ikke snild i Tunge,
Jeg ei forstaar at stille mine Ord.
120l brune Mjød jeg hørte, Skjaldskab svømmer,
Og Eet jeg veed: at Skjalden ei med Kløgt
Kan føie sine Ord til mere liflig Klang,
End jeg min Hilsen gav, om jeg det mægted.
Thi rækker jeg det fulde Horn med Bøn:
At det for mig maa tale. Hvis du tømmer
Hvad jeg iskænker dig af venlig Hu,
Da mener jeg, dig tækkedes min Hilsen.

Sigurd.

Det tomme Horn jeg giver dig i Haand;
Men ei de Ord, som dine Øine mælte,
Jeg giver dig igen, dem gemmer jeg
I Hjertet dybt, thi de til Hjertet talte.
Vil, fagre Mø! du sidde ned paa Bænk,
Og tale Gammensord i Aftenstunden?
Vil du mig sige skyndelig dit Navn?

Gudrun.

Vist vil jeg gerne sidde dig ved Side
I Aftenstund, og mens jeg drager Aande.
Mit Navn er Gudrun; kan det tækkes dig?
Hvis ei, da siig, hvordan du mig vil nævne!

Sigurd.

Du heder Gudrun? hvilket fagert Navn!
Saa prudt og dog saa elskeligt det klinger!
En Guderune est du, som har Magt
Til Alt paa Jord at kunne undertvinge;
121Men mild er Magten, som dit Navn er mildnet,
Og bradt det virker, som dit korte Navn.

Gunnar.

Vel tykkes det kun lidet sømmeligt,
At byde Søster til en fremmed Kæmpe;
Men saa navnkundig, som du est paa Jord,
Ei bedre Maag os Guderne kan unde.
Hel gerne maa du raade Gjukes Arv,
Vi ville tælles mellem dine Jarler.

Sigurd.

Hav Tak, du Gæve! for dit store Bud!
Jeg Gudrun tager, Riget skal I raade,
Og vi os sværge i Fostbroderlag.
Kom Hogne! fluks vi vores Blod vil blande
I dette Horn, da kan ved hver en Drik
Vi mindes, at vi ere svorne Brødre.
Du Guttorm, halvopvoksne Svend!
Du tegner til at vorde dygtig Kæmpe,
Vil du ei med?

Grimhild.

Nei, end han er for ung;
Men naar han vokser, skal han ogsaa blande
Sit Blod med dit, ei sandt, min Guttorm!

Guttorm.

Vist skal jeg, Moder! naar jeg Sværd kan løfte,
Og dølgge Odden dybt i Kæmpebryst.

122Sigurd.

Saa sværge vi, ved høie Norner selv,
At som vort Blod sig udi Hornet blander,
Saa vil vi blande vores Sind og Daad,
Og staa hinanden bi til sidste Draabe;
Men vorder en af os med Vaaben dræbt,
Skal Blodet ei i Aaren finde Ro
Hos den som lever, før hans Død er hevnet.

Gunnar og Hogne.

Det sværge vi ved høie Norner selv!

Grimhild.

¹ Tænder de røde,
Lysende Blus!
Leder til Kamret
Sigurd og Gudrun!
Sigurd er vorden
Gjukungers Broder,
Gjukungers Maag,
Stor er vor Gammen.

² Ud est du gangen,
Ætmand af Odin!
Gudernes Runer
Høilig du priste,
123 Jotuners Runer
Mægte og Noget.
Skælv, naar du vaagner,
Vaagen er Brynhild.

Brynhilds Bur i Hlindalen.

Brynhild.

Hvad tykkes dig, Odrune! om mit Værk?

Odrun.

Mig tykkes, at du rører pæne Naal
Saa mageløs, som før du Spyde rysted.
Hvor livlig stander ikke Kæmpen der,
Og Ormen maa jeg gyse før, som vinder
Saa fast sig om hans Liv, og dog
Igen Man seer, at han har ei at frygte,
Thi saaret hænger Ormens Hoved ned,
Og Sværdet bæres af en kraftig Haand.
Men siig mig, Søster! hvad har saa forvandlet
124 Dit Sind, at nu du sidder hjemme her
Med Kvindesyssel, rider ei til Valen?
Har i din lange Søvn du Striden glemt,
Og hvad er det, hvorefter nu du længes?
Thi længes maa en Mø, hvis ei
Hun uden Liv nedsynke maa til Jorden.
Er det den Kæmpe, som dig vakte op,
Hvis Billede du her med Konst udsyed,
Som er dit Hjerte nær?

Brynhild.

Saa er det, Søster!
Men tro kun ei, jeg min Natur har glemt:
Mig Sigurd fandt paa Hindarfjeld, og vi
Med stærke Eder har os sammenbundet;
Han drog til Gjukes Borg, og jeg drog hid
At vente ham. Jeg spændte dyre Silke
I Rammen fast og svor en hellig Ed,
At vente ham indtil jeg havde virket
Med Guld hans Billed og hans store Daad.
Det er nu sket, og hvis før Solen daler
Han ikke ganger ind for mig i Sal,
Da klæder jeg i Morgen mig i Brynje,
Og rider gennem Luft og Hav og Land,
Ham at oplede, eie, eller dræbe.

Odrun.

Ak haard du est, som fordum end i Sind
Jeg elsker Gunnar, ham, den fagre Gjukung,
125 Han mig har svoret Kærlighed,
Og længe har jeg ventet ham forgæves;
Hvis jeg ham saae med anden Kvinde gift,
Jeg maatte sørge, ja jeg maatte dø;
Men nænte dog den Kære ei at skade,
Thi tvende Sinde døde jeg i ham.

Brynhild.

Det Budles Mø, men ikke Odins sømmer,
At føle saa, Valkyrien kan ei
Den Kæmpe slippe, som hun eengang kaared;
Til Valhal skal han, ei til Frejas Sal,
Om hun og did paa Spydet ham skal bære.

Sigurd.

Hilsæl, I Møer paa de fagre Hynder!
Du brynjeklædte er vel Brynhild og?

Odrun.

Hans Aasyn er det, men dog ei hans Røst.

Brynhild.

Din Røst jeg kender, men dit Aasyn ikke,
Hvad vil du Brynhild?

Sigurd.

Jeg hos Atle var
Og beiled til dig, han mig bød at ride
Igennem Luen, som er trindt din Sal;
Det har jeg gjort, og nu dig selv jeg spørger:
Om du vil eie mig?

Brynhild.

Din Tunge vel
126Og Øiets Hvasse, som sig vil fordølge,
Men Mere ei.

Odrun.

Ja, Brynhild, tag det snart,
Det Øvrige er mit til Arv og Eie.

Sigurd.

I vil mig dele, Møer! men jeg ei
Mig saa vil lade sønderrive.
Er jeg vildfare? er jeg kommet ind
Til Jettekvinder? sært I sidde, Møer!

Brynhild.

Og sært du stander, underlige Kæmpe!
Til Brynhild og til Odrun kom du ind;
Men siig os: hvo est du?

Sigurd.

Mit Navn er Gunnar.

Odrun.

Dit Navn er Gunnar, Gjukes Søn?

Sigurd.

Saa er det.

Odrun.

Nu, og kender du ei Odrun?

Sigurd.

Jeg kender Gudrun kun, men ingen Odrun.

Odrun.

Forunderligt! jeg drages mod dig hen,
Men stødes bort igen af Mund og Øie.

127*Brynhild.*

Est du ei Sigurd, Sigmunds Søn?
Hvor kom du da igennem Luen?

Sigurd.

Paa Granes Ryg, ei nogen Hest jeg veed,
Foruden ham, som mægter Ild at træde.

Brynhild.

Og dog est du ei Sigurd? er han død?
Og arved du hans Hest, hans Blik, hans Tunge?

Sigurd.

Du nævned Mit; jeg ingen Kæmpe veed,
Som eied det før mig.

Brynhild.

Er det dit eget?
Og kender du da denne stærke Kæmpe,
Som jeg har virket med det røde Guld?

Sigurd.

Mig selv jeg maa vel kende, som jeg stander,
Og drages svarlig med den lede Orm.

Brynhild.

Og dog est du ei Sigurd! hvilken Kaaglen!
Er Fafner ei af Sigurd blevet dræbt?
Jo, har du dræbt ham, maa du være Sigurd,
Og dog jeg seer, du er ham ikke heel;
Men siig mig, kender du ei Brynhild?

128*Sigurd.*

Naar jeg dig seer, og til din Tale lytter,
Da tykkes det mig dunkelt, som engang
Jeg før har seet dig, hørt din haarde Stemme;
Men det er for mig, som den glemte Drøm,
Der svæver uden Skikkelse for Øiet,
Og stundom hændes det, at naar i Liv
Vi Noget møde, der os sælsomt griber,
Da bæres det os for, som om vi alt
Det havde drømt engang for længe siden.
Vil du da eie Gunnar, Gjukes Søn?

Brynhild.

Jeg vil ei have Gunnar, aldrig, aldrig.

Sigurd.

Men har du ikke svoret selv den Ed,
At den som red paa Grane gennem Luen
Med Fafners Guld, ham vilde du til Mand
Dig tage; vil du ud af Dørren kige,
Da kan du Grane se; du maa vel holde
Den Ed, du svor.

Brynhild.

Jeg vil det ei —
Men du har Ret, jeg maa, jeg i mig føler
En Magt, som jeg kan ikke staa imod.
129I strænge Norner! som for Alting raade,
Hvorned har jeg fortjent en saadan Straf?
Jeg eder lød, og lød, fordi jeg maatte;
Og nu jeg gifter mig, fordi jeg maa.

Dog nei, det er kun onde Jettemagter,
Som mig forblinde, som en anden Ham
Paa Sigurd kaaglede og bandt hans Tunge,
Saa ei han nævne kan sit eget Navn;
Thi Sigurd er han, Sigurd er du, Kæmpe!
Det Sværd, hvorpaa du støtter dig, er Gram;
Til dig, men ei til Gunnar jeg mig fæster.

Sigurd.

Med disse Ord du dig til Gunnar fæster.

Brynhild.

Nei kun til dig, og denne fagre Ring
Skal være Tegn paa ham, som jeg mig kaared.

Sigurd.

Din Ring jeg kender, den var fordum min;
Hvor fik du den?

Brynhild.

Af dig, af Sigurd,
Kan du ei mindes det?

Sigurd.

Kun eet jeg mindes,
At denne Ring var fordum min, men ei jeg veed
130Hvor du den fik; dog det ei ene
Er underligt, jeg Meget ei begriber.

Odrun.

For Enden paa det sære Spil jeg gruer.

Gjukes Borg.

Grimhild.

¹ Øl jeg brygged,
Bedst af alle;
Tunge Drikke
Døved Minder,
Alle sove,
Som jeg vilde,
Sigurd til Brynhild
Beiler for Gunnar.

² Nu ved Midnat
Modne Druer
Har jeg presset.
Det som sover,
Skal nu vaagne,
Andengang Brynhild
Brat skal opvækkes.

³ 131Mos paa Stenen
Sad indgroet,
Det kan mindes
Midgards Ungdom.
Hundehjerne

Husker trolig,
Hvad kan bedre
Vække Minder?

4 Det kan Sagas
Sære Runer;
De som gemme
Gammel Idræt,
Nid om Jetter
I har mælet;
Min er nu Magten,
Mig skal I tjene.

5 Gærer, gærer,
Friske Safter!
Alt som døver,
Dampe hurtig!
Alt som vækker,
Vorde bundet!
Da skal i Morgen
Minderne vaagne.

6 132Odin, Odin!
Ene drikker
Du i Valhal
Vin den klare;
Glæd dig! glæd dig!
Grimhild skænker
Vinen i Bæger,
Bærer for Sigurd.

Skoven ved Borgen.

Brynhild.

1 Stormen hviner,
Sneen fyger,
Kolde Brynje
Køler Brystet;
Dog forinden
Ilden brænder,
Og i Hjertet
Høit det luer.

2 Ingen Kulde
Kan mig svale,
Førend Staalet
Søndrer Hjertet;
133Ei kan Vandet
Ilden slukke,
Blod kan ene
Baalet dysse.

3 Hvas og skummel
Skrider Natten;
Jeg maa træde
Is og Driver,
Mens i Gammen
Gudrun favner
Nordens Kæmpe,
Kongers Høvding.

- 4 Han skal bløde,
Blegne skal han,
Øiet saae, han
Sov hos Gudrun,
Det skal se ham
Dødblund sove,
Før ei Harmen
Hvile finder.

Men hvorfor løb jeg ei med draget Sværd
Til Sengen ind og rødned hvide Lagen?
Er jeg en Kvinde, som de Andre dog,
Og gruer jeg for hvasse Staal at løfte?
134Det end er Tid; i dybe Midnatssøvn
Han ligger tung, afsted, afsted! —
Nei, ikke sovende, men vaagen skal han dø.
O Sol! hvi nøler du? fra Tidens Fødsel
Til denne Stund du ei har havt et Syn,
Som det dig undes, naar du nu opstiger.
Hans dyre Eder skal jeg ham optælle,
Fra hver han sig skal løse med et Saar,
Og jeg skal le ad al hans store Pinsel,
Og naar han blegner, naar hans Krop er Lig,
Som Iglen jeg vil suge kolde Blod
Af Hjertet ud til selv mig Dødens Kulde
Opfylder heel; med hidtil ukendt Gru
Skal Mennesker mit Endeligt beskue.
Her vil jeg sidde paa den frosne Jord,
Af Sne indfyget og af Kulde knuget,
Og vente paa det aarle Morgengry;
Thi aldrig vil i Gunnars Arm jeg hvile.

Sigurd.

Hvor vil jeg hen? hvor drive onde Magter
Mig hen i Vinternattens fæle Mulm?
Hvad skal jeg i det vide Rum herude,
Det i mig altid dog er lige trangt.
O kom du Ulv, som høit i Skoven tuder,
Og riv mig hurtig Hjertet ud af Liv!
At Blodet, som nu gloende sig vælter
I mine Aarer, svaales kan og størkne.
135Du flygter, Ulv! min Stemme dig forfærder,
Du mener jeg er Fenris Ulv, af Baand
Udsluppet; ja som Fenris Ulv af Guder
Og Mennesker jeg er forhadet.
Det bedre er, min Æt med mig forgaar,
Og hæderfuld igennem mange Aldre
Med den jeg lever udi Skjaldens Kvad,
End at i mig, mens end jeg Livet frister,
Den skulde undergaa. — Ja, saa jeg mæled,
Jeg tænkte kun, at som det friske Straa
Mig Staalet skulde løs fra Jorden skære;
Ei tænkte jeg, at som det hule Træ
Med visne Grene og dog fast i Jorden
Jeg skulde staa engang, som nu jeg staa.
Min Slægt forgik i mig, mens end jeg leved,
Som Volsung Kæmpe blev i Moders Liv.
Hvad har jeg virket, som er værdt at mindes,
Som kan forherlige min svundne Slægt?
Min Fader har jeg paa sin Bane hævnnet,
Men hvilken Bondesøn gør ikke det?
Jeg Fafner dræbte, men hans Edderstrømme
Ei kunde skade mig; det ei er Daad,
Som Slægten hædrer. Regin har jeg myrdet,
Og sagde Fugle sandt, da var det Ret;

Men hvilken Idræt, sliĝ en Dværg at myrde?
Jeg red igennem Luen, ikkun Faa
Det vove, men hvorfor da ikke?
136 Fordi ei nogen Grane bærer dem.
Jeg fæsted Brynhild og jeg fæsted Gudrun,
Mens begge levede; vanhædret er
Ved mig min stolte Slægt, ei hædret.
Hvad vil jeg? Gudrun! skal jeg dig forlade,
Som med al Størke hænger dig ved mig?
Og kan jeg? blødte ei mit Hjerte,
Da Armene du efter mig udstrakte,
Da Angestskriget over vilde Færd
Paa Læben døde? jo, jeg elsker dig.
Men Brynhild! du, hvem og mit Hjerte kaared,
Hvis Billed fylder Sjælen og uddriver
Hvert andet Billed, ja min Gudruns selv!
Skal dig jeg miste? kan mit Syn udholde
Din frygtelige Skikkelse, dit Blik?
Og maa jeg ei af dig mig vente Døden?
Vil du med Grumhed ikke hevne,
At mine dyre Eder saa jeg brød?

Brynhild.

Ja brudt dem har du, angrer det forsilde.

Sigurd.

Hvem taler? det er Brynhilds haarde Røst,
Det er den Røst, som jeg maa altid høre,
Jeg skælver for den, som den lede Trolde
For høie Tordenskrald, og Øiets Ild
Der følger den, som Lynet følger Torden,
Som det, og rammer alle Ledemod.
137 O gid hun var her selv! maaske hun da
Sig over mig forbarmed, stødte Sværdet
Mig ind til Hjerterod.

Brynhild.

Hun er her.

Sigurd.

Du er her, Brynhild! kom da snart og end
Min Kval!

Brynhild.

Det havde jeg betænkt;
Men da jeg seer at Sorg dig nager,
Ei vil jeg haste, længe vil jeg nøle,
Du leve skal og tæres hen i Kval,
Til Huden skrumpes over nøgne Knokler,
Og Benet ryster som et Espeløv;
Thi al min Gammen har du spildt, min Glæde
Jeg nu maa søge kun i Harm og Hevn.

Sigurd.

Saa ful en Gammen skal dig ikke undes,
Saa sandt jeg end kan løfte hvasse Sværd.

Brynhild.

Har du forglemt, at aldrig Valhals Dør
For den oplades, som ei blev indviet
Af Odins Mø, og mindes du ei mer,

At jeg er din Valkyrie? hvad heller
Vil du til Helas mørke Vaaning fare?

138 *Sigurd.*

O vær ei grusom! ikke angerløs
Jeg er, men dog undskyldelig at nævne.
Du sagde selv, da du mig Runer lærte,
At ei de kunde Norners staa imod;
Saa var det og, jeg stod i Gjukes Borg,
Mig rakte Gudrun Trolddomsdrik i Hornet;
Jeg vilde Runer riste, kunde ei,
Jeg drak, jeg maatte drikke, og forsvundet
Hvert Minde var om dig og om dit Navn.
Først denne Aften, da jeg Bægret tømte,
Opvaagned glemte Minder i min Sjæl;
Da først forstod jeg, hvad det var som rysted
Mig, da jeg stædtes ind for dig i Sal,
Og beilede til dig i Gunnars Ham.
Saa klart, saa grueligt stod Alt for Øiet,
Min Moders Varsel, dine Spaadomsord,
Og Grimhilds Trolddom og min egen Brøde,
Din grumme Hevn og Slægtens Undergang.

Brynhild.

Du kendte mig da ei, dengang du beiled.

Sigurd.

Ei var det løiet, hvad jeg sagde dig,
Du var mig som en Drøm, hvorom Man drømmer.
Alt hvad jeg husked, var at hine Fugle
Paa Gnytahede nævned mig en Mø,
Som ei var Gudrun, men naar paa det længste
139Jeg havde ledt, dog ikkun Gudruns Navn
Jeg kom ihu.

Brynhild.

Saa skal af Naade
Dig Døden undes; men jeg vil ei selv
Dig dræbe; thi min Hevn skal med din Død begynde.

Sigurd.

Men Brynhild! jeg med Gudrun har en Søn,
Uskyldig, spæd, han ved sin Moders Bryst
End diende og lallende sig skjuler,
I ham jo dog forplantes maa min Æt.

Brynhild.

Den Ulveunge! Edder er hans Blod,
Af Trolddom og af Meneed er han avlet.
Du mig tilhører, men ei er du heel,
Saalænge Sønnen, du med mig ei avled,
Er til, og han maa dø.

Sigurd.

Saa skal min Slægt
Da undergaa!

Brynhild.

O bort med Klagemaal!
Langt mer berømt skal Volsungslægten vorde

Just ved dens Undergang, end om den frisk
I mange Aldre blomstrede paa Jorden;
Af Gjukes hele Slægt en Bautasten
Med Runer, risted af det skarpe Sværd,
140Skal paa dens Gravhøi sig grundfæstet løfte;
Og naar en Skjald opfylde vil med Gru
En Kongehald og Kæmpers stærke Barm,
Da skal om os og Gjukes Slægt han kvæde.
Nu lystig, Sigurd! vi i Valhal mødes.
Men gæk nu bort, thi hist jeg Gunnar skuer,
Med Blus han søger mig i mørke Nat,
Det ei behøves, jeg skal sikkert komme.

Thorkild.

1 Brus kun hult, du Storm fra Nord!
Brus kun over frosne Jord,
Jeg vil ikke grue;
Thi min Frelsers milde Røst
Dæmped Stormen i mit Bryst,
Og hans Naades Lue
Har optøet Hjertets lis;
Derfor Tungen til hans Pris
Skal jeg stadig røre.

2 Vinternatten er saa mørk,
Vildsom er den øde Ørk,
Dog jeg ei mon grue;
Thi et Lys opgik saa brat
I min Sjæls den mørke Nat,
Varig er dets Lue.
141Gjennem Verdens Ørk saa trang
Vandrer jeg med Bøn og Sang,
Intet mig forfærder.

3 Ulven tuder høit i Skov,
Tuder hungrig efter Rov;
Men jeg har en Hyrde,
Som forlader ei sin Hjord,
Trofast han mod Ulven staar,
Som vil Sjælen myrde.
Derfor ganger jeg saa trygt,
Sjunger trøstig uden Frygt,
Medens Ulven tuder.

Hvad glimter hist? er det et natligt Blus,
Hvorned mig Satan tænker at forvilde?
Jeg trodser dig, du fule Aand, og gaar
Mod Blusset hen; saa dyb er ingen Mose,
At nogen Sjæl, som har sin Frelser kær,
Ei skulde rækkes af hans Almagts Haand;
Og Legemet vel mægter sig at reise,
Naar paa den store Dag Basunens Klang
Forkynder Timen, da hver Gravs Indbygger
Skal høre Røsten af Guds egen Søn.
142Dog nei, det er vist Mennesker, som vandre,
End er min Vandrings Dage ei forbi,
Og Herren sender mig et Lys til Frelse.
Hvorledes? staaer ei hist en Mand,
Af Vækst en Kæmpe, ubevægelig,
Som om han var af Nattekuld forstenet?
Hvem er du, Kæmpe, kan du vise mig
En Vei, som fører fra den mørke Skov
Til aaben Mark, hvor Menneskene bygge?

Sigurd.

Vil du til Gengæld vise mig en Vei,
Som fører langt fra Mennesker og Guder?

Thorkild.

Fortvivlet spørger du, og rolig svarer jeg:
En saadan Vei jeg sikkerlig kan vise;
Men hvis du vil, da siig mig hvo du est?

Sigurd.

Ei Sind jeg har til lang unyttig Tale,
Og hvem jeg er vedkommer ikke dig.
Vil du til Mennesker, da skal jeg lede
Dig ud af Skoven paa den jævne Mark;
Der kan du se en Kongeborg sig løfte,
Og der du ei vil savne Nattely.

143 *Thorkild.*

Jeg uforskammet ei mig vil indtrænge
I Hjertets Løndom og den dulgte Sorg;
Men jeg har alt en Række Aar paa Bagen,
Og i min Barm et roligt Alvorssind;
Maaske, ifald du sagde mig din Kummer,
Det undtes mig at lindre Sjælens Nød.

Sigurd.

Hvor har du hjemme? og hvad er dit Navn?

Thorkild.

Jeg ikke mer har noget Hjem paa Jord,
Ei heller mon jeg efter saadant hige;
Thi jeg stadfæstet er udi en Tro,
Som lærer mig, vort Hjem er ei paa Jorden.
I Hunsigov hengik min Ungdoms Aar,
Og Thorkild er mit Navn.

Sigurd.

I Hunsigov?
Det er mit Fædreland og Arverige.
Saa kender du min vidtberømte Slægt?

Thorkild.

Hvordan? er du en Volsung? er du da
En Søn af Sigmund og Hjordise?

144 *Sigurd.*

Det er jeg vist, og Sigurd er mit Navn.

Thorkild.

Forunderlige ere Herrens Veie!
Saa foer jeg da i Nattens Mørke vild,
For ham at finde, som min Sjæl begærte
I mange Aar at samles venlig med.
De tunge Sagn om dine gamle Frænder
Mig ængsted mangengang i Ungdoms Aar;
Ved dine Brødrers Skæbne har jeg gruet,
Og der din Moder svanger gik med dig,
Jeg stod med hende ved din Faders Lig.
Der skiltes vi med tunge Ahnelser;

Hun drog mod Nord, og jeg neddrog i Syd,
Hun vilde fra de strænge Norner flygte,
Jeg fulgte deres underlige Kald,
Og blev ei skuffet; men din bittre Smerte
Kundgør mig Skuffelsen af hendes Haab.
Dog hvilket Uheld er det, som har mægtet
At bøie saa det stærke Kæmpesind?

Sigurd.

Forgæves ei de sære Hændelser,
Som mødte mig og dem som forestaa,
Jeg mindes vil; det Gjorte ei kan ændres,
145Og det Tilkommende undgaaes ei;
Men da du er en Ven af Volsungslægten,
Og som bedaget Mand ved lange Grublen klog,
Jeg dig vil sige, hvad det er som piner
Og bøier mig i denne bittre Stund:
Min Død er nær, derved jeg ei mon grue,
Men at med mig forgaar min gamle Slægt,
Og at i Liv saa underlig jeg dreves,
Af stærke, underfulde Magter frem,
Saa tit jeg gjorde, hvad jeg nødigst vilde,
Saa at ei Daad det undtes mig at virke,
Der stillede min underlige Trang,
Og sikkred mig et saadant Eftermæle,
Som jeg i Følelsen af Ungdoms Kraft,
Og stirrende paa de henfarne Kæmper,
Mig drømte som en Kæmpes visse Løn —
Det piner mig nu indtil Marv og Been.

Thorkild.

Vildfarende! du staar paa Gravens Rand,
Og tænker kun paa daarligt Eftermæle,
Som dog ei kan dit døve Øre naa,
Og ei paa hvad dig selv saa nær vedkommer,
Paa hvor du efter Døden kommer hen.
Om dig og om den hele blinde Flok,
Hvis Higen er at vinde jordisk Ære,
Og leve salig i et Skjaldekvad,
146Har talet sandt en hellig Oldtids Sanger:
I saae kun Veir og høste Hvirvelvind;
Thi som et ondt og blodigt Hagelveir
Fordærvende I fare gennem Lande,
Og dermed vil I vinde evig Pris,
Og dermed vil I købe Valhals Gammen;
Men hvad I høste, er en Hvirvelvind,
Som i et Afgrounds Dyb jer selv nedmaler,
Og naar som Rygte den fra Old til Old
Hensuser, klædt i Skjaldes Kæmpesange,
Den griber end saamangen Ungersvend,
For i det samme Svælg ham at nedhvirvle.
Vær derfor glad, hvis Herrens Miskundhed
Dig hindred fra dit Navn med Blod at skrive
Paa Skjaldes Tunge, dig til daarlig Pris!

Sigurd.

Forunderlig maa nævnes vist din Tale,
Thi dorsk og lumpen er dog hver en Sjæl,
Der lever kun for denne Haandfuld Dage,
Som er af vise Norner os tilmaalt.
En slingrer bort fra Øl og Mjød til Sengen,
Og sover Rusen ud i Kvindefavn;
En Anden gaar i Studespor bag Ploven,
Og venter gabende paa Sol og Regn,

Og naar sin Sæd han har i Laden bjerget,
Han tyer til den varme Askekrog,
Og tygger Drøv, som Studene, hans Brødre.
147En Tredie omflækker trindt paa Hav,
Opdynger Guld og Sølv ved onde Rænker,
Og ruger gerrig over vundne Skat.
Er Saadant bedre, end med Manddomshjerte
At trodse Alt, hvad Hoben gruer for?
At drage rundt med Herreskjold i Lande,
At straffe Nidinge og hevne Overvold!
Ja, skulde vi, som ned fra Aser stamme,
Vel skue ørkesløse til, imedens
Med Vold og List den fule Jotunflok
Fra Guder og fra os al Jorden rev?
Og hvad skal vi i Livet hige efter,
Om ikke Pris af Efterslægtens Mund,
Og efter Døden Valhals stolte Gammen?

Thorkild.

Du siger sandt, at kun den dorske Sjæl
Hendøser Livet med sin Bug at fylde,
Og agte kun paa Sandsernes Behag;
Det og er sandt, at ikkun den har levet,
Hvis Maal er hist bag Graven i det Fjerne,
Som kæk fremstræber gennem vildsom Ørk
Og hvasse Torne, over bratte Fjelde,
Henstirrende kun paa den fjerne Glands.
Saavidt er din og Nordens Kæmpetro
Ulastelig, ja hæderlig og sand;
Men tænker du at den som Sædekornet
148I Jorden lægger med gudfrygtigt Haab,
At det ved Regn og Solskin fra det Høie
Opvokse skal og modnes til hans Gavn,
Er mindre værd end I som stolte trodse
Paa egen Kraft og paa de hvasse Sværde?
Nei, salig skal ydmyge Bondemand
Fra sure Arbeid efter Døden hvile,
Naar de som trodsede paa Kraft og Kløgt
Med pint og sønderknuset Aand maa hyle.
Du mener at fortjene Valhals Fryd
Ved Kamp mod Jotuner; men du maa vide,
At alle Folk, som bo paa Jordens Kreds,
Nedstamme alle fra den samme Fader,
Og ere ligenær med Gud i Slægt.
Det er kun Løgn hvad Man har sammendigtet
Om Gudeslægter og om Gudestrid,
Om Odin, Valhal og om Ragnaroke.

Sigurd.

Paa Odins Magt jeg hartad selv maa tvivle,
Da ei sin Slægt han kan fra Undergang
Udfri; men at han ei er til, det tykkes
Mig sært at sige; thi hvoraf kan du
Vel vide hvad der rører sig i Himlen?

Thorkild.

Du har vel hørt, der boer et Folk bag Rhin,
Som har en anden Tro end tydske Mænd?
Til dette Folk jeg med uroligt Hjerte
149Hendrog, da Tvivl om vores Asatro
Mig ængsted saare, og en sanddru Lære
Jeg der har nemmet, ikke dunkle Sagn,
Som dem, hvorpaa sig Asalæren hviler,
Det er, men sand Forkyndelse af Alt,

Hvad der er værd for Mennesker at vide.
Det findes klart optegnet i en Bog,
Som er paa gamle Tungemaal opskrevet,
Og har nu gennem mange hundred Aar
Fra Østen som en Ledestjerne vandret.

Sigurd.

Men hvem forstaar de gamle Tungemaal?

Thorkild.

De gudhengivne Mænd, som sig fra Verden
Afsondre og i hellig Andagts Ro
Paa Skriften grunde i de lange Nætter,
Tilegne sig de gamle Tungemaal;
Men paa de ny de ogsaa den udlægge,
Og jeg dem har i Romersproget læst.

Sigurd.

Hvis som du siger Sandheds rette Lys
For vores Syn var hidindtil forborgent,
Og at saa klart det skinner i den Bog,
Hel gerne da jeg af dig vilde høre
En Hovedsum af hvad vi bør at tro.
I kolde Nat en Mand, som har omvanket
Paa vildsom Sti, at standse her i Skov,
150Og bede ham i Ord sig at udbrede,
Er gæstmildt ei; men denne kolde Nat
Maaske er min den sidste, og paa Borgen
Jeg ikke er min egen mer som her.

Thorkild.

O, tal ei saa, langt heller jeg vil tale
End du vil høre til, og Himlens Gud,
Som har mig paa min lange Vandring størket,
Han vil og styrke mig i denne Nat,
Saa jeg hans Ord kan værdelig forkynde.
Det sneer ei længer, Stormen falder af,
Og seer du hist den lille klare Stjerne,
Der seierrig og glimrende fremstrider
Sig gennem hin den tykke, sorte Sky,
Den Herrens Ord opmuntrende afbilder.

Saa hør da nu, hvad i den gamle Bog
Til Undervisning og til Trøst er skrevet:
Der er en Gud, og han har altid været,
Men, der han vilde, ved sit Guddoms Ord
Almægtig Alt af Intet han fremkaldte;
Han lærte Sol og Maane deres Veie,
Grundfæsted Jorden i det øde Rum,
Og af dens Skød han ved sit Vink opkaldte
De stærke Ege og den spæde Blomst;
Og skænkede dem den hemmelige Evne,
Sig at forplante i utalte Led.
151Han bød igen: med Levende opfyldtes
Da Luft og Hav og hele Jordens Kreds;
Thi samme Gud med samme Velbehag
Har Ormen dybt i Jordens Indvold dannet,
Som Havets Hval i al sin stolte Kraft,
Og Ørnen, som mod Skyerne sig løfter,
Og Nattergalen med sin fagre Sang
Ei mer end Myggen som for Øret surrer,
Og Uglen med sit hæse Natteskrig
Er dyrebar for Altings milde Fader.

Til sidst af Støv et Menneske blev skabt,
En Mand af Støv og Kvinden af hans Side,
Et dobbelt Billed af den ene Gud,
Men begge Eet i aandig Kærlighed.
Den Evige de skabte Ting beskued,
Og se! det store Alt var saare godt!
De himmelske Hærskarere sang tillige,
Alt Levende istemte Fryderaab,
Og Jordens Bjerge laante sig en Tunge
Til Lovsang i den høie Efterklang;
Da var ei Storm, men paa sin lette Flugt
I Buegang fremlokket Vindens Aande
En liflig Klang af slagne Bølgestræng
Og Fløitelyd, da over Skov den sused.
Da Alt var rent og klart og vennemildt,
Da legede det spæde Lam med Ulven,
152Og Barnets Haand var tryk i Øglens Hule.
Udødelig, uskyldig, sammenknyttet
Med Jord og Himmel ved et helligt Baand,
I venlig Kreds af Dyrene omringet,
Omviftet trindt af søde Blomsterduft
I Paradis, i Herrens egen Have,
Stod Mennesket som Jordens fødte Herre,
Gav sindrig hvert et Dyr sit eget Navn,
Og skued undrende den Almagts Finger,
Som i de Skikkelser, saa tusendfold
Omskiftende med Visdom sig afpræged,
Saa det Mangfoldige dog atter selv
Sig til saa klart et Guddomsspeil forened.
Men ak! iblandt de himmelske Hærskarere
En Morgenstjerne, klædt i Herlighed,
Og paa dens Vink en Hær af mindre Stjerner
Fra Skaberen hovmodige affaldt,
Forsaged Livet i hans Kærlighed,
Og vilde selv paa Troner sig opsvinge.
Nedhvirvlet blev ved Almagts stærke Haand
Den Engel Satan med sin fule Skare;
Men nu paa Jorden han sin Kongestol
Opreise vilde, og i Slangeham
Han med sin Hvislen Mennesket bedaared
Til sig at blotte for hans onde Braad.
Et Træ var plantet udi Edens Have,
Dets Frugt for Øiet skinned hvid og rød,
153Og Slangen lovede dens sære Evne,
Til Visdom lig Guds egen at forlene;
Men Gud, den sanddru, havde talet saa:
Hvo Frugten smager, vorder Dødens Fange.
Dog Mennesket den første Løgners Tale
Langt mere troede end Sandheds Ord,
De vilde deres Gud til Løgner gøre,
Og stjæle fra ham hans forborgne Kløgt;
De brød, de aad, og Syndens onde Gift
Indstrømmede i aabne Hjertekammer,
Ombrusede i rene Aaregang,
Besmitted Alt, og Livets klare Safter,
Forvandled sig til dunkelt, levret Blod.
Forsvunden var nu Jordens gyldne Dage,
Dens Herre var i onde Magters Vold,
Og skælved svarlig for den vrede Dommer;
Ei undtes det ham nu i milde Skygge
Af Livets Træ at slumre og at bygge,
Han sukkende udgik af Paradis,
Og hørte Dødens Benrad bag sig rangle,
Dens skumle Aasyn og dens Helvedsmil
Forkyndte ham, naar Livets Lys udsluktes,
I Mørkheds Dyb unævnelige Kval.

Forbandelsen, som paa hans Hoved faldt,
Forstyrrende og al hans Odel rammed,
Og Jordens Have blev en vildsom Ørk;
Thi hvislende hin gamle Slange skød
154Hen over Kloden sine Edderstrømme:
Hvor tunge Ax sig fordum selv opskød,
Der golde Tidsel nu sit Hoved løfted,
Og Blomsten selv, der end tilbage stod,
Og stander end som fagert Sørgeminde
Om Paradiset og den svundne Glands,
I søde Duft indsluttet giftig Aande,
Da Ulven fik sin grumme Myrdelyst,
Og Ræven sine ondskabsfulde Rænker;
Men ret som Gud i Mennesket forened,
Hvad Herligt Han omspredte vidt paa Jord,
Saaledes og i Mandens aabne Hjerter
Nu Satan gød sin hele Edderstrøm,
Og spraglet den i Aarerne henslummed,
Som Utugt, Had og Grumhed, List og Løgn.

Sigurd.

Forfærdeligt er dette store Sagn,
Men hvorfor lod dog Gud den onde Engel
Forstyrre saa sit fagre Værk paa Jord?

Thorkild.

O, ti! formast dig ei mod Himlens vise Konge,
Thi ei kan Støv udgrunde Hans *Hvorfor*O.
Hvi spørger du ei heller Adam ad,
Hvi Han saa daarlig vilde selv sig gøre
Til Den, hvoraf han kun et Billed var,
Til Trods for Gud og for sit eget Øie,
Og glemmer du, at dybe Kildevæld,
155Hvorfra al jordisk Kærlighed udrinder,
Dog vel ei selv kan fattes Kærlighed,
Saa lidt som Han, al Visdoms gamle Fader,
Uviis kan være udi Raad og Daad.
Sin Kærlighed og fluks Han aabenbared.
Selv Tordenrøsten, som forkyndte Straf,
Formilded sig til blide Faderstemme!
Engang, saa tonede Hans Løftes Ord,
Skal Kvindens Sæd dog Slangens Hoved knuse.
Husvalede, med Anger og med Længsel
Opstirred Adam og hans Viv til Gud,
Og taareblandet maatte nu nedrinde
Fra Alterstenen Offerdyrets Blod,
For Mennesket at varsle og at minde
Om Trangen til det store Offerlam,
Der sig hengav før Verdens Grundvold lagdes,
Men dog engang og synlig skulde slagtes.
Dog, sligt et Liv ei Sandserne behaged,
Og Satan vidste ved sit Gøglespil
Sig Tjenere paa Jorden snart at vinde:
Vor Stammefader saae sin ældste Søn
Med Broderblod den unge Jord at smitte,
Og saadant Ophav Kæmpelivet har;
Thi fra den Stund fik Jorden sælsom Tørst
Og vilde lædskes ei med Kildens Vande
Og Himlens Regn, men med den røde Dug,
Hvis ei dens Blommer skulde brat henvisne.
156Den af sin Favn udrakte haarde Staal,
Og Satan lærte Manden det at hvæsse,
Selv blev den saaret af det skarpe Jern,
Men blev med Lig i Overflod og mæsket,
Den af sit Skød udkasted røde Guld,

Men kræved og det røde Blod for Gaven;
Ei karrig var den ublu Mandehaand,
I Broderblod den rygende sig tvættet,
Og offrede til Jordens onde Drot.
Se, da oprandt saa stolt en Kæmpeold,
Langt stoltere end eders her i Norden:
Mod hine Kæmper er I Dværge kun,
Og eders Aar er ikkun Barnealder
Mod deres, thi hartad i tusind Aar
De rørte sig paa Jord i Kæmpevælde.
Ei manglede de heller Skjaldesang
Til Pris og Strængeleg, til lystig Gammen;
Men sørgelig den Sammes Udgang blev,
Da Gud fortørnet aabned Himlens Sluser
Og Afgrunds hemmelige Kildevæld,
Da drukned Alt, som kunde drage Aande,
Undtagen Noe med sin liden Æt,
Hvem Herren lærte konstelig at tømre
Det første Skib, der svømmet har paa Sø,
Og som i Tillid til Guds Varetægt
Med Markens Dyr og allehaande Fugle
Omseiled trøstig paa den vaade Kugle.

157 *Sigurd.*

Det tykkes mig, som i det gamle Sagn
Om Jettens Drukning udi Ymers Blod,
Og om Bergelmers underlige Redning,
Den samme Hændelse sig halv fordølger.

Thorkild.

Ja visselig, og er det vel et Under,
At Noes Ætmænd i et dunkelt Sagn
Bevare Mindet om hin Bjergets Olding,
Der stranded underlig paa Bjergetop,
Da mellem Skyerne han havde seilet?
Et andet Sagn om Bifrausts fagre Bro,
Som kun, naar Verden brænder, skal nedtrædes,
Os minder og om Flodens gamle Tider;
Thi Buen blev af Gud i Skyen spændt
Til Trygheds Tegn for Mennesket, naar Havet
Opbruser vildt og Skyer monne briste,
Thi Buen skal gentage Herrens Ord,
Ei Vand skal tiere vor Jord fordærve.
Saa findes trindt i Verden dunkle Spor
Af Fædres sande Sagn, og her i Norden
De herligste; thi selv den sande Gud
Med værdigt Navn Alfader I mon kalde;
Men overalt har Satan ved sin List
Bortlokket Folkene fra Himlens Herre,
Dem lokket til at tjene H — Hær,
Og hvad han ei dem kunde heelt frastjæle
158 Tildækked han med tykke Fabelslør,
Selv Skjaldene, som tykkes os at være
Med Himlens Aander nærmere i Slægt,
Han daarede med falsk, løgnagtig Glimmer,
Saa Øiet vendtes fra det sande Lys.

Dog medens Kundskab om den sande Gud
Formørkedes alt mer og mer paa Kloden,
Udkaared Gud en Mand, hvis Lydighed
Og rene Hjerter ham den store Ære
Forhvervet har at kaldes Herrens Ven,
Til Stammefader for et talrigt Folk,
Der skulde Himlens Gud allene dyrke,
Til Stammefader for den Kvindens Sæd,

Som skulde Slangens Hoved sønderknuse.
Den Mand hed Abraham og Folket Israel;
Aarhundreder forgik, det lod for Verdens Øine
Som Herren havde Folket rent forglemt;
Thi hist i Serkland under Blaamænds Aag
Hensukkede de mangt et Trælleaar;
Men Herrens Time kom, med kraftig Trøst
Han i Ægypti Land sit Folk besøgte.
Med vældig Arm han bøied Kongens Trods,
Forgæves Satan sine Trolddomskonster
Med Herrens Finger træde lod i Kamp,
Og villig lod sig Israel uddrive.
Dog, snart det standsed for den brede Strøm,
159Og tyktes vist til Undergang indviet;
Thi bag dem stod Ægyptens Kongehær.
Med Havets Brusen og det høie Bulder
Af Vognenes de staaelbelagte Hjul
Og Hestens Vrinsken, Fjendens stolte Raab:
Vor Harm skal køles og vort Sværd sig varme
I Israliters Blod, sig blanded til saa hult
Et Rædselskvad: Den bange, vantro Skare
Som Jehovahs den store Underkraft
Mangfoldelig med Studsen havde skuert,
Nu bævede for jordisk Kongemagt,
Og knurrede mod Himlens Sendebud;
Men ei forgæves bar den Guds Udkaarne
Sin Understav, dertil sit Mosesnavn,
Et Minde var det om hans egen Frelse,
Da spæd han svømmede i Nilens Flod,
Men Folkets Redning af de store Vande
Forkyndte det, som herligt Varselstegn.
Sin Stav han løfted og de høie Bølger
Den Konges Septer kendte fluks igen,
Som med sit Ord afmaalte deres Grændser,
Ærbødigen de veg, og taarned sig
Som stille Mure, og med tørre Fod
I gennem Jordens underlige Kilder
Henvandred Folket, som var Herren kært.
Forundrede Ægyptens Drotter skued
De dybe Spor af Herrens Almagts Finger,
160Men Hjerterne de dog forhærded saa,
At end de mente Israel at rive
Af denne Herres Haand, betraadte fræk
Den Vei, Han kun for Sine havde banet.
Dog, dyr dem blev formastelige Id,
Som Vandets Gud de Krokodilen dyrked,
Og som en saadan slugte Vandet dem;
Mens Israeliterne paa Bredden hist
Istemmede saa fro en Takkesang
Til ham, hvis Magt sig ei i Dybet taber,
Som Rytteren og Hesten lod til Bunds,
Lig Blyet og den tunge Sten, nedsynke.

En vildsom Ørk for Øiet sig nu bredte,
Men Han som ei i Ørken farer vild,
Og mægter Brød af Stenene at skabe;
Sit Banner løfted i en dalet Sky,
Og lod til Spise Mannaduggen dryppe.
Fra Sinai, det høie Herrens Bjerg,
Lod Jehovah sin høie Lov forkynde,
Og selv stadfæsted han med Tordenrøst,
Hvad selv han Moses havde lagt paa Tunge.
Saa vandred Folket fyrgetive Aar
Til Straf for trodsigt og afgudisk Sind;
Men nu den gamle Slægt holdt op at knurre,
Thi Munden lukket var af Ørkens Sand,

Og Jehovah med Kraftens høire Haand
161En raadden Stamme udi Hedninglandet
Omhuggede, og planted der igen
Sin unge Ranke mellem Basans Høie,
Paa Libanon sit smekkre Sedertræ.
Han gav sit Folk det Land med Melk og Honning,
Som fordum alt han loved Abraham.
For kort blev Natten og hin længste Dag,
Om jeg den lange Rad af Underværker,
Som har forherliget Jehovahs Navn,
Optælle skulde udi Sammenhæng;
Men til det ypperste jeg nu vil haste,
Hvis Forbud kun de andre Jertegn var:
Gud valgte Israel, ei for det ene
Beskinnes skulde af hans Naadesol;
Men for at den fra Templets høie Tinde
Bestraale kunde hele Jordens Kreds.
Selv Moses klarlig udi Aanden skued
Sin Overmand i fjerne Alder staa,
Og alt som nærmere kom Tidens Fylde,
Opstode Mænd, hvis Øie Herren rørte,
Saa dybt det stirrede i Fremtid ind:
I høie Kvad de spaaende afbilded,
Hvad bag Aarhundreder forborgent laa;
Den Helliges de haarde Straffedomme,
Som maatte tugte et afgudisk Folk,
Men efter Trængsler og en Frelsens Fyrste,
162Hvis Herrespir sig over Jorderig
Udstrække skulde, og hvis Kongestol
Paa Evighedens Piller skulde hvile;
Som til Forsoning for al Verdens Synd
Sig skulde selv frivilligen opoffre,
Og med sit Blod aftvætte Jordens Skyld,
Som Dyreblodet havde kun beskrevet.

Den kom, den Jordens store Høitidsdag,
Som Fædrene saa længselsfulde vented,
Og Guds enbaarne Søn nedsteg til Jord,
Alt som et Barn, i Silkesvøb ei bundet,
Og ei opfødt i gyldne Kongehal;
Men svøbt i Klude udi Armod's Hytte;
Dog havde Han, trods nogen Kongesøn,
Herolder som hans Fødselsstund forkyndte,
Ei for de Vældige, men for en Hyrdeflok,
Som dyrked Gud i from Enfoldighed:
Af Himlens Aander var det en Hærskare,
Som jublende istemte Takkesang
Til Ærens Gud, der bygger i det Høie,
Og lyste over Jorderig hans Fred.
Lykønsket blev og Jordens liden Konge
Af fjerne Drotter, som paa Himlen saae
Hans Fødselsstjerne gennem Skyen straale;
Som deres egne Sendebud de kom,
I Kongehytten saae Man Konger knæle,
163Og Røgelsen, som hidtil ikkun brændte
Paa Alteret og udi Kongeborg,
Som det vel sømmed sig, nu dufted
For Kongers Konge og for Altrets med.
Han vokste op, og fra hans høie Læber
Uignelig og hellig Visdom flød,
Og gennem Armod's Klædning i hans Daad
Al Guddoms Fylde legemlig udstraaled;
Thi med et Ord han gav de Blinde Syn
Og Stumme Mæle, ja de onde Aander
Han kraftelig udjog, og kaldte Døde
Fra Gravens Mørke op til Lys og Liv.

Dermed han gav et sanddru Vidnesbyrd,
At han var Eet med Altings høie Fader,
Og visselig udgangen af hans Skød;
Men og derved hel klarlig han betegned,
Hvorfor han steg til Jordens Dale ned;
Den blinde Slægt han atter vilde lære,
At stirre gennem Mørkets tykke Sky
Til Lyset op, hvorfra den var udsprungen,
At aabne Øret for de glemte Toner,
Og Læben til Alfaders høie Pris.
Han Døden vilde og sin Braad fratage,
Og hellige os til et evigt Liv;
Men Djævelen han maatte først betvinge,
Thi han var blevet denne Verdens Gud,
164Og Adams Synd han maatte først udsone,
Thi Satans Trone hvilede paa den.
Han, Jesus Kristus er vor Frelzers Navn,
Af Kærlighed til Faderen og os,
For Adams og for hele Verdens Synder,
Med Legems Lidelse og Sjælekval
Har fyldestgjort, og da som en Misdæder
Uskyldig han til Korset naglet blev,
Med blodig Haand den Lov, som os fordømte,
Han nagled fast med sig til Korsets Træ.
Han døde, og i Sorgens Klædebon
Den klare Sol sit Straalelegem svøbte,
Og Klipper revned, Jordens Grundvold skjalv,
Men styrtet var den onde Djævels Trone;
Han gæstet blev udi sin mørke Borg
Af Livs og Døds den seierrige Herre,
Som vristed Spiret af den Ondes Haand,
Og gav ham Lænker for sin Kongekrone.

Sigurd.

Men hvem har seet den underlige Kamp,
Hvem bragte Tidende fra mørke Vaaning?

Thorkild.

Den stærke Kæmpe blev sit eget Bud,
Thi Død og Grav ei kunde ham indspærre.
I Guddomsglands af Graven han opstod,
Og vidned sanddru om den vundne Seier.
Dernæst forklaret ved Gud Faders Kraft
165Han sig opsvang paa Himlens Kongetrone;
Og deler nu sin Faders Herlighed
Og al hans Magt paa Jorden og i Himlen.
Da vandred de, som her ham havde fulgt,
I Landene omkring med store Kræfter
Til Visdoms Tale og til Undertegn,
Som Gud dem ved sin Hellig Aand forlened;
De trodsed Alt hvad Mennesker kan lide,
Og ginge villig til en pinlig Død;
Men Tusender ved Daabens Vand de vied
I Navn Gud Faders, Søns og Hellig Aands,
Til Tro paa Gud og evig Salighed.

Sigurd.

Er det da nok til Salighed at tro,
At Kristus har vor Syndeskyld udslettet,
Og at af Naade kun vi frelses kan?

Thorkild.

Ja, denne Tro er Hovedhjørnesteinen,

Hvo den foragter, knuses af den vist;
Men Bygningen, som er paa den grundfæstet,
Er Kærlighed; den Gud, som elsked os
Saa inderlig, vi over Alt maa elske,
Og Næsten skal vi elske som os selv.

Sigurd.

Ja, visselig er det et Undersagn;
Og er det Sanding, som det tykkes være,
Hel skammelig er al vor Kæmpeid,
166Og angestfuldt maa Hjertet vist henty
Til ham, som kan os med vor Gud forsone.
Troværdig tykkes mig det høie Sagn,
Thi hvad hos os i Taage er indhyllet,
I det fremstaaler i saa klart et Lys,
Og hvad forgæves tit jeg grubled over,
Det Dobbelte i mig og overalt,
Jeg seer til Eenhed sig at sammensmelte;
Dog, hvis du kunde sige mig et Tegn
Paa Bogens Sandhed, som det Alt beretter,
Da stærkedes min endnu svage Tro,
Og tillidsfuld for Kristus jeg nedknæled.

Thorkild.

Vel mangt et Tegn, som i de svundne Tider
Kundgjorde klarlig Bogens Sanddruhed,
Jeg kunde sige og dig end paaminde,
At Bogen er sit eget Vidnesbyrd,
Da hver en Spaadom fra de gamle Tider
I hvert sit Ord paa Kristus blev opfyldt;
Jeg kunde om det store Jertegn melde,
At Kristendommen som et ringe Frø
Umærket blev i dunkle Krog udsaaet,
Og stander nu opvokset til et Træ,
Hvis Grene skygge over brede Strømme,
Og i hvis Læ saamangt et Folkefærd
Med Lov og Tak til Himlens Gud sig hviler;
Og det er skeet, skønt aldrig noget Sværd
167Beskærmed Planten i den unge Alder,
Skønt Øxen, svunget udi Keiserhaand,
Hel mangan Gang sig i den unge Stamme
Saa dybt indbeed, at det for Mandeblik
Vel syntes klart, den maatte brat henvisne;
Men fra dens Rod hel underfulde Skud
I korte Frist end høiere sig løfted;
Og Romaborgs den stolte Drot tilsidst
Indflygte maatte under høie Hvælving,
Og reise den omfaldne Keiserstol.
Hvem gav vel Ordet, ikkun Ord allene,
En saadan Kraft til Kamp mod Verdens Magt,
En saadan Kraft, at Tusender forlod
De gyldne Sale og de bløde Klæder,
Henvandred glade paa den trange Sti,
Hvis hede Damp og stærke Purpurfarve
Kun mindet om udrundet Kristenblod;
Dog heller vil jeg om en Spaadom melde,
Som tit gentages i den gamle Bog,
Og som den Dag i Dag endnu opfyldes:
Det spaaet var, at efter Kristi Tid
Det Folk, som Gud beskærmede saalænge,
Men som haardnakket vendte sig fra ham,
Foragted hans Enbaarne og vanvittigt
Udæsked Himlens høie Gud til Strid,
Ved Kristi Blod at ønske paa sit Hoved,
At dette Folk adsplittes skulde vidt

168 Blandt Jordens mange Folkefærd;
Men dog sig ei med dennem sammenblende.
Det er nu sket, i fire hundred Aar
Omflakker Israel, ustadig og landflygtig,
Men vogter end, som før, paa Mose Lov,
Paa Fædresprog og alle gamle Skikke,
Ja, Skikkelse og hele Aasyn selv
Er uforandret saa endnu de samme,
At her ved Rhin og hist bag Verdens Hav
Blandt Tusende Man Israeliten kender.
Det er et Vidnesbyrd, som Trods kun kan modsige,
Det er, hvad selv jeg paa min Vandring saae,
Og som skal sees af end ufødte Slægter,
Til Vidnesbyrd for Alle, som vil tro,
Til Dom for dem, som Hjerterne forhærde,
Indtil engang den store Dag frembryder,
Som ogsaa er i Bogen vist forkyndt,
Da Israel, forløst, skal vende hjem,
Og Kristi Pris med Jubellyd istemme.

Sigurd.

Nu troer jeg, og længes efter Daab,
At ren og let jeg med aftvættet Brøde
Kan dø, om saa det er af Gud bestemt.

Thorkild.

Ja visselig din Længsel skal opfyldes,
Og inderlig jeg takker Himlens Gud,
At han dig valgte som den første Grøde
169 Af Ordets Sæd i stærke Kæmpejord.
Det Glædesvarsel skal mit Mod oplive
Til ufortrøden Sæden at udstrø,
Skiøndt vel jeg veed, at i saamangt et Hjerte
Den tørres hen paa haarde Klippegrund,
At tit den vil af Torn og Tidsel kvæles,
Og tit bortstjæles af den fule Aand,
Som over hvert et vantro Bryst regerer.
Nu lader os til Borgen haste hjem,
Og, om du vil, jeg der dig fluks skal døbe.

Sigurd.

Nei, ikke saa! du her mig døbe fluks!

Thorkild.

Men Isen nu har bundet alle Vande.

Sigurd.

Nei, hisset er saa klart et Kildevæld,
Som aldrig stivner i den haarde Vinter.

Thorkild.

Velan, det skal os tvende Ting afbilde:
Den sande Tro, som aldrig isne kan,
End ei i Dødens lange Vinternat,
Og Kristendommens klare, varme Kilde,
Som skal fremsprudle midt i kolde Nord.
Der klarere end mellem Sydens Blomster,
Som skæmme den med fremmed Farveglands,
170 Den rinde skal imellem Nordens Fjelde,
Og svulme høit af Bjergets rene Sne,
Naar smeltet den i Kildens Skød sig gyder.

Borgen.

Gunnar.

O, Brynhild! Brynhild! lad dig dog bevæge!
Jeg elsker dig saa fuldt og inderlig,
Alt hvad dig lyster, du af mig begære!
Med Gammen vil jeg lyde hvert dit Ord.

Brynhild.

Jeg kun den Vældigste paa Jord vil eie,
Og ingen Anden tage udi Favn;
Ei er du vældig, medens Sigurd lever,
Og med hans Blod du købe maa min Gunst.

Gunnar.

Hans Blod er mit, jeg svor ham Broderskab.

Brynhild.

Det svor han ogsaa dig, men ei desmindre
I Brudeseng han glemte Ed og dig.

Gunnar.

Hvad? har han sveget mig? troløse Niding!
Hans Død er vis. Men siger du og sandt?

171Brynhild.

Jeg siger at han favned mig hel kærlig,
Enddog til dig han ikkun fæsted mig.

Gunnar.

Hvor er mit Sværd?

Hogne.

Hvad fattes Gunnar?
Du som i Vanvid farer jo omkring.

Gunnar.

Mig fattes ikkun Sigurds Hjerteblod.

Hogne.

Du raser. Vil du virke Nidingsid?

Gunnar.

Nei, Sigurd er en Niding, han i Favn
Har Brynhild taget mod sit dyre Løfte.

Hogne.

Det lyver Brynhild, grum hun er i Sind,
Og vil vor Slægt fordærve; jeg har svoret,
At den som dræber Sigurd, skal af mig
Og vorde dræbt, om jeg det ellers mægter,
Og Eden vil jeg holde som en Mand,
Om ogsaa Gunnar blev sin Svogers Morder.

Grimhild.

Hvi trættes saa I, mine vakkre Sønner!
Du, Gunnar, vil at Sigurd dræbes skal,
Og det er vel forskyldt; imens han lever,
Er han jer Høvding, men naar han er død,
172I raade Landet og hans Guld tillige.
Det er en Fordom, at den Draabe Blod,
Hvorned Man blander sit, skal gøre
Det andet Blod, som er i Kroppen, helligt;
Det Blod, som I har blandet jeres med,
Det maa I ei udgyde; men det andet
I frit kan lade sprudle ud.

Hogne.

Fostbrodernavn af Alle agtes helligt,
Vort eget Folk os myrded eller drev
Dog ud af Land, om vi den Idræt virked.

Grimhild.

Nu vel! en Fordom maa Man ogsaa stundom
Ei overse; men jeg har nok en Søn,
Som ikke Blod med Sigurd end har blandet,
Og dog det lovet har; nu Timen er!
I dette Horn jeg kraftig Drik vil blande,
Og naar I række Guttorm den, hans Arm
Skal Størke faa, og Sindet Dristighed
Til sig i Lag med eders Maag at give.

Gunnar.

Det er det samme Horn, min Moder!
Hvori vi blandede med Sigurd Blod.

Grimhild.

Hvad siger det, om ogsaa Hornet lugter
173En lille Smule efter Volsungblod,
Det som en Forsmag Tørsten kan forøge.

Hogne.

Hvad jeg har svoret, skal jeg ærlig holde.

Borgsalen.

(I Dagningen).

Gunnar.

O, hvilket fælt og rædsomt Angestskrig!
Det Gudrun er, min Søster, som sig vaander.
Saa er da Sigurd dræbt, du, Brynhild, leer;
Men ikkun vild og rædsom er din Latter,
I Hjertet ei du leer, dit Aasyn blegner;
Hvad har jeg købt med Sigurds Blod?

Brynhild.

Min Hevn og min Forbandelse, du Niding!

Grimhild.

Til Lykke, Søn, med fagre Liv og Guld!

Thi hørte jeg ei feil, den stolte Kæmpe
Til Guld og Gammen al sin Lyst har tabt.

Hogne.

Det er forbi. Med grusom Myrdelyst
174Stak Guttorm Sværdet i den spæde Sigmund,
Og viede det saa til Sigurds Drab;
Fra Sengen dog han eengang vendte om,
Ham Sigurds hvasse Øine slog med Rædsel.
Han kom igen, og da var Øiet lukket,
Han stødte Sværdet gennem nøgne Bryst;
Men Sigurd vaagned, eller, som det tyktes,
Han blunded kun for ei at undgaa Død;
Thi nu, saasnart han følte Staal ved Hjerter,
Med Gram han Guttorm delte fluks i to,
Og Gudrun ligger bleg paa trende Lig.

Brynhild.

Velkommen nu, du Hevnens søde Time!
Du mig erstatte skal min lange Kval.
Edbrydere I Gjukunger skal nævnes,
Saalænge Man paa Jorden mindes jer,
Og ikkun seent jert Navn skal gaa af Minde.
Du, Hogne, blændedes af Guldets Glands,
Og vilde snedig saa din Ed udlægge,
Som det var nok, naar du kun Sigurd hævned,
Enddog du saae uvirksom paa hans Mord;
Men tænk kun ei, at Guderne du skuffer;
Fordi ved Guldet saa dit Hjerter hængte,
I Hjertekamret Man det og engang
Skal smaalig søge, og naar ei det findes,
Dog tage Hjertet med i sikkert Haab,
At det ved Konst til Guld sig kan forvandle.
175Du, Gunnar, mente daarlig mig at købe
Med Sigurds Blod; jeg skuffed dig, som du
Og skuffed mig, da jeg din Ham troloved.
Du tænker nok, at Sigurd dig bedrog;
Men viid, han drog sit Sværd i trende Nætter,
Og delte saa vor kydske Brudeseng.
Han dig var tro, men ham har du nu sveget,
Og Fafners Bane er i Valhal end
En Ormehøvding, han skal en udsende,
Hvis hvasse Braad skal naa din Hjerterod.

Uddød er Volsungætten; men nu Raden
Til Gjukunger skal komme brat!
Hist ligger Gudrun over røde Lig,
Hun skal opstaa, ei Døden hende undes,
Hun lære skal igennem blodigt Liv,
Hvad det betyder, fræk som hun at stride
Med Odins Mø, om Kæmpen hun sig kaared;
End bær hun under Hjertet fagre Mø,
Som hun med Sigurd avled; men ei Gammen
Skal hende fødes med den Datter fin,
Naar Mand og Sønner hun har Bane voldet,
Naar Hestene, de hvide med de sorte,
Har søndertraadt i Jormunrekurs Gaard
Den fagre Svanhild, og naar Kampestene
Er farvede i hendes Sønners Blod,
Da hylende, fortvivlet skal hun stande.
176 For hende er ei Død i Sværdeod,
Ei Undergang i Flodens dybe Vande.

Nu, kommer Turner! som mig fulgte hid,
Jeg mellem jer mit Arvegods vil dele.

O, knuger ei det arme Øielaag,
Lad det i Veiret sig kun frit opløfte,
Saa Øiet efter Lyst kan spille hen
Paa Lin og Maar og paa de røde Ringe!
O, strammer ei omsonst de arme Sener,
Forgæves vil I tvinge Taarer frem,
Jeg veed det jo, I har mig aldrig elsket,
Men jeg har heller aldrig elsket jer;
Og tænker ei det er af kærlig Hu,
At disse prude Mon jeg saa udskifter;
Nei Tvedragts Sæd jeg ikkun vil udstrø,
Og Gjukunger skal Arven jer misunde.

Nu, kives I kun om den røde Malm!
Jeg, klogere, den blaa mig har udkaaret;
Jeg rammed godt, og vel jeg er tilmode.
Nu, hører, Gjukunger, min sidste Bøn!
I skal opfylde den, jeg veed I maa!
Naar jeg er død, da lader brat paa Sletten
Af mine og af Sigurds røde Lagen
En Tjelding høit sig løfte over Jord;
Opstabler til et Baal det skaarne Ved,
177 Og lægger der jevnside vore Lig,
Med Gram imellem, at det end kan dele
Til Gunnars Skændsel vores Brudeseng,
Og hærdes atter i de hede Emmer
Til blodig Idræt gennem mange Aldre!
Ei Valhals Dør skal slaa mod Sigurds Hæl,
Jeg følger ham, og evig skal vi glædes!

Thorkild.

Forundres maa jeg her i Kongesal,
Forundres og forfærdes vist tillige:
Paa Gulvet ligger spredt det røde Guld,
Paa Sengen svømmer i det røde Blod
En smykket Kvinde — skal jeg tro mit Øie,
Formastelig hun har med egen Haand
Det skarpe Sværd indboret i sit Hjerte.
De blege Drotter, og den bange Skare,
Den Gamle med det lede Helvedsmil,
Ja, Alt forkynder mig en sælsom Rad
Af Hændelser; et Efterspil, som knytter
Sig selv til hvad jeg i min Ungdom saae
I Sigmunds Hal og Sagnets Tryllespeil.
O, siger mig, I Drotter, hvad det var,
Og hvad det er, som denne Jammer voldte?

178*Gunnar.*

Ei grant som du jeg kender svare Domme,
Som ere gangne over Volsungs Æt
I fordum Tid; men dog jeg vel tør mene,
At Forspil kun de var for hvad som nu
I korte Timer haver sig tildraget.
Der ligger Brynhild, Budles stolte Datter,
Min Viv hun var, men havde Sigurd kær,
Og Sigurd, Fafners vidtberømte Bane,
I næste Kammer svømmer i sit Blod,
Og i sin Søns og i vor Broders med.
Os Brynhild lokkede til ham at svige,
Vor svorne Broder ved vor Broders Haand,
Og Sigurd selv har taget blodig Hevn.
Behøves mere for i Gru at stivne?
Og end dog ei vor Jammerskaal er fuld:
Vor egen Søster, Gudrun, Sigurds Enke,

Os taus forbander ved sin Herres Lig;
Og leende os Brynhild nys forkyndte
En pinlig Død, og Slægten Undergang.

Thorkild.

Saa var min Ahnelse da alt for sand,
Saa var det Sigurd, Angestskriget gjaldt!
Saa er da Karret fuldt af Volsungblodet,
Og jer det var, som daarlig gød deri
De sidste tunge, store Draaber! ja,
179Nu sikkerlig det brat sig monne vælte
Og knap I stande mod den stride Strøm;
Dog vist der er en Gud, som jer kan frelse,
Og end kan Brynhilds Spaadom vorde Løgn.

Brynhild.

Hvorledes? hvad? min Spaadom vorde Løgn?
Fra Valhals Dør jeg vende maa tilbage,
For den at se, som vover saa at mæle;
Hvem er vel du, du med det side Skæg,
Og med det sære Hammerstegn paa Issen?
Veed du det ei, om hvem det var du talte?
Ei om en Kvinde, men om Odins Mø
Det var, du talte de forvovne Ord;
Mon du tør mene, hendes Spaadom svigter?

Thorkild.

Ei om en Kvinde, deri har du Ret;
Jeg bedre, end du selv, kanske dig kender.
Du stirrer vildt paa det forborgne Tegn,
Som smykker Issen, du maaske det kender,
Thi du er Deres, som med Skælven tro.
Omkring din Vugge sad Uvætters Flok,
Og vied dig til deres Tjenerinde;
O, tænk kun ikke, at et Kvindebryst,
Som aander Had og efter Hevn kun længes,
180Kan være med det Himmelske i Slægt!
Din Spaadom lettelig kan vorde sand,
Men bryst dig ikke af din Spaadomsgave,
Thi hvis den er, du snarlig mærke skal,
Og mine Ord i evig Pine sande.
Du er forloren, far til dine Frænder!
Dig brænde evig der den onde Ild,
Som her har blusset vild i dine Aarer!
Og jeg til Himlens Herre har det Haab,
At Sigurd ei du skal i Pinen møde.

Brynhild.

Forbandede, forhadte Plageaand!
Hvem gav dig Magt til mig i Sind at ængste,
At ængste mig, som aldrig kendte Frygt?
Hvad? skal til Kval jeg virkelig henvandre,
Til Kval og ei til Odins stolte Borg,
Og ei til ham, som jeg til Mand mig kaared?
Saa gid det dog maa undes mig at se
Jer Alle vaandes i den samme Pine,
Og undes mig jer Pine at forøge!
Afsted jeg maa, hvorhen? — til evig Kval!

Thorkild.

O, saae I, Drotter, hvor hun som en Orm
Sig vred i Dødens Stund? O, hørte I

Fortvivlelsens den rædselsfulde Tale?
181Og kan I mindes hendes Spaadomsord?
O, mærker det dog Alt, og hører mig!
En Vei til Frelse jeg jer vil forkynde:
De Guder, som I dyrke, er ei til,
Og ei det nytter jer paa dem at stole;
Men Han, hvis Navn i eders gamle Sagn
Saa trøstefuldt og sanddru monne klinge:
Alfader, Han er til, Han har udspendt
Med Almagts Haand den hvalvte Himmeltelt,
Og Jordens Ring foruden Hjelp afrundet.
Af Ham fik Mennesket og Liv og Aand;
Men onde Magter er der ogsaa til,
I eders Sagn Hrimthurser de mon kaldes,
Men Djævla er dog deres rette Navn.
De har bortlokket Mennesket fra Gud,
Og herske nu som denne Verdens Drotter
Med Grumhed over hver en Mand paa Jord,
Der ei nedknæler for sin rette Fader,
Og vender hjem som en forløren Søn
Med Bøn om Syndsforladelse og Naade.

Gunnar.

Du taler snildt, og sandt det er at sige,
At vi paa Aser ei kan stole trygt,
Og bedst for os paa Jord det maatte nævnes,
Om disse Guder havde ingen Magt;
Thi ikkun Straf og Hevn vi os kan vente.
182Men siig os nu, hvad skal vi tro og gøre,
For at erhverve os Alfaders Gunst?

Thorkild.

Først tro paa ham, som er allene Gud,
Paa Faderen, og paa hans Søn tillige:
Paa Jesus Kristus; thi med Kval og Død
Har han udfriet os af Djævlens Rige;
Dertil og paa Gud Faders Hellig Aand.
Dernæst I og skal Vold og Mord forsage,
Kun til Betrængtes Forsvar løfte Sværd;
Hvad Møl kan æde eller Rust fortære,
Hvad falde kan i Tyvs og Røvers Haand,
Paa saadan Skat I aldrig her maa sanke;
Men hellere med eders Sølv og Guld
Neddæmpe Suk og Armods Graad aftørre;
Da sanke udi Himlen I en Skat,
Hvorved I skal evindeligen glædes,
Naar, døende, fra Jord I fløtte did.

Grimhild.

O, nøler ikke saa, I vakkre Kæmper!
Til Ambolt og til Blæsebælg I fluks
Jer skynde maa, for eders Sværd og Skjolde
Og Brynjerne at hamre ud ved Ild,
Til Pløiejern og til Brændeøkser;
Naar dem I dele da til Bønder ud,
183Stavkarle trindt fra Land I maa hidstævne,
At Sigurds Arv, at alt det Sølv og Guld,
Som I har købt for eders Svogers Blod,
I mellem dem kan rundelig udskifte.
Hvad skader det, om og en fremmed Drot
Jer nøgne da af Kongeborg uddriver,
I kan jo gaa til Himlen, hvor en Skat,
Der aldrig tømmes, I har sammensanket.
Den Vei, kanske I synes, er lidt lang,

Men naar I tigge smukt, det ei kan feile,
At Stodderne, som I gav eders Guld,
Til Gengæld Keppen og den tomme Pose
Da skænke jer, og i al Stilhed kan
I magelig til Grav og Himmel vandre.

Thorkild.

O ti, du onde Aanders Tjenerinde!
Dig rammer ogsaa Herrens Arm engang;
Da skal du vist med Graad og Tænders Gnidsel
Fornemme hvad det er, at stande ham imod.

I stande tause, Gjukunger! Jert Sind
Er bundet til det gyldne Jordens Støv,
Og ei I vil med Himlens Ædelstene,
Med Hjertets Ro og Salighed det bytte.
Jeg kan ei tvinge jer; til Tro og Kærlighed,
Ei Tvang kan føre, men min Varselsstemme
184 I Hallen høit skal runge før jeg gaar:
Hvis ei I vil til Herren jer omvende,
Da skal opfyldes Brynhilds Spaadom vist,
Og medens Orme eders Knokler gnave,
Skal Sjælen gnaves af en værre Orm,
Som aldrig dør og aldrig den fortærer.
